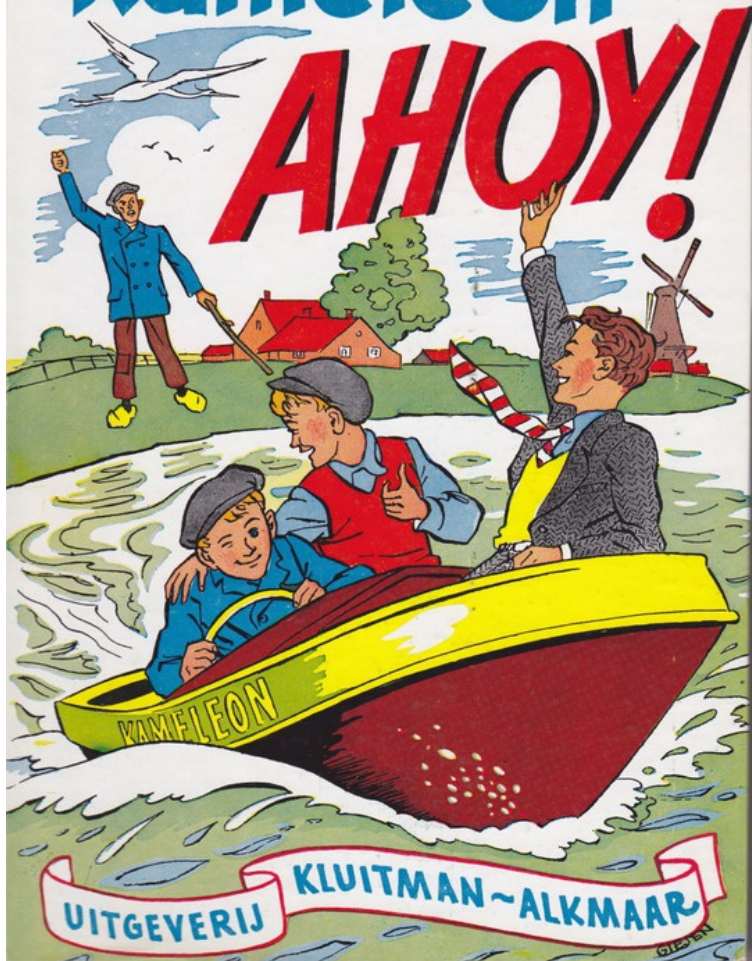

Kameleon

H. de Roos:

AHOY!

UITGEVERIJ

KLUITMAN ~ ALKMAAR

KAMELEON AHOY!

DOOR

H. DE ROOS

Geïllustreerd door H. GIESEN

LEEFTIJD TOT 12 JAAR

9e DRUK.

UITGEVERIJ KLUITMAN

ALKMAAR

HOOFDSTUK I

We maken kennis met de tweeling en waarom ze geen gebakken vis lustten

't Was herfst!

Een stevige wind rammelde met hevige stoten aan de deuren en deed de bladeren van de bomen wild dooreen dwarrelen rondom Klinkhamers smederij.

Uit de schoorsteen stegen zwarte rookwolken omhoog. De smid was druk aan 't werk! In een fel vuurtje maakte hij een hoefijzer roodgloeiend. De vlammen laaiden hoog op en wierpen grillige schaduwen op muren en vensters.

Gerben, een boerenknecht, stond vol belangstelling te kijken. Een dik, bruin paard, dat aan de grote slijpsteen was vastgebonden, wachtte geduldig tot het hoefijzer klaar zou zijn.

Plotseling werd de deur van de smederij opengerukt, en twee vrolijke jongens van ongeveer twaalf jaar kwamen joelend binnen. Het waren Hielke en Sietse, de tweeling van de smid. Ze kwamen net uit school en hadden om 't hardst gelopen. Natuurlijk vergaten ze de deur achter zich dicht te trekken, en

toen blies de wind een grote rookwolk in Klinkhamers geacht. „Hatsjie,” niesde hij en dan bulderde zijn stem door de smederij: „Zeg apen, doe die deur dicht! Hatsjie!!” Verschrikt bleven de jongens staan, toen sloot Hielke gauw de deur.

„Ha!” riep Gerben, „daar hebben we de beide matrozen. Hoe gaat het met jullie boot? Met het kamelenjong?”

„Onze boot heet Kameleon,” verbeterde Sietse hem.

„Nou ja,” lachte Gerben, „een naam is maar een naam. Gaan jullie nog wel eens varen?”

„Ja, dat zouden ze wel willen,” sprak Klinkhamer. „Stel je voor met zulk weer! Nee Gerben, de jongens moeten de boot vanmiddag uit het water hijsen. Anders vriest hij in de winter lek.”

„Zeg, Gerben, wil je ons helpen?” vroeg Hielke.

„Nee jongens, daar begin ik niet weer aan! Jullie boot is me te zwaar.”

„Jij denkt zeker dat er weer twee paarden voorgespannen moeten worden?” vroeg Klinkhamer lachend. „Maar dat is niet meer nodig, Gerben. De jongens trekken hem met een takel omhoog in het boothuis en dan leggen ze er -een paar balken onder. Dat is alles!”

„Zoveel te beter, Klinkhamer,” antwoordde Gerben, „want

die vermaledijde boot is met geen zes paarden tegen de wal op te trekken. Zo zwaar is-ie.”

De Kameleon van Hielke en Sietse had al heel wat van zich doen spreken.

Klinkhamer woonde namelijk dicht bij een groot meer.

Achter de werkplaats was een grasveld met daarachter een brede vaart. Deze vaart liep langs het dorp naar het meer, evenals de weg voor de smederij.

Even voorbij het huis van de smid was een brug over de vaart, en dan liep de weg verder langs het meer naar de stad. Vanaf die brug kon men prachtig over het wijde watervlak kijken.

Hielke en Sietse kon men daar dikwijls vinden. Toen op een stormachtige dag het meer zo onstuimig was, dat er een boot zonk, waren zij het geweest die de schippersknecht hadden gered, door gauw met hun Kameleon te hulp te snellen.

Want de Kameleon was een stevige, ijzeren motorboot.

Weliswaar was het een lomp en zwaar vaartuig, maar Hielke en Sietse waren er dolgelukkig mee. Ze hadden alles mooi geschilderd, waarbij de boot zo’n wonderlijke kleur had gekregen, dat het moeilijk was te zeggen of hij nu bruin, geel of rood geworden was.

De dokter, die naast Klinkhamer woonde, had lachend opgemerkt, dat de boot precies een kameleon was. Een

kameleon is een soort hagedis, die steeds een andere kleur aanneemt.

Dat vonden de jongens een prachtige naam. En zo heette hun boot voortaan de Kameleon. Maar toen ze ook nog de motor uit een afgedankte auto van de dokter cadeau kregen, was hun boot natuurlijk de mooiste en beste uit heel de omtrek. Bij het proefvaren bleek weldra dat de Kameleon de snelste van het dorp was. En vele pleziervaarders, die minachtend op het bootje neerkeken, geloofden hun ogen niet als ze zagen hoe de jongens zelfs de snelste jachten ver achter zich lieten!

Hielke en Sietse hadden een haventje gegraven waarover ze een boothuis hadden getimmerd. Het dak rustte op stevige balken, waaraan, volgens Klinkhamer, wel een olifant kon hangen.

Terwijl Klinkhamer het paard van een nieuw hoefijzer voorzag, begonnen Hielke en Sietse alvast enige kettingen bij elkaar te zoeken.

Mevrouw Klinkhamer kwam vragen of de jongens al uit school waren, 't Was etenstijd.

„Ja moeder,” riep Klinkhamer, „we komen zo meteen. Ik ben direct klaar.”

Even later was het hoefijzer bevestigd en Gerben verliet fluitend de smederij, het paard aan een touw achter zich

meettekkend.

Klinkhamer waste vlug zijn handen onder de pomp op het binnenplaatsje, en dan gingen ze eten.

„Vader,” vroeg Hielke, „wilt u ons straks even helpen bij het opvangen van de takel? Dat ding is zo zwaar.”

„Als de takel eenmaal hangt, kunnen we het zelf wel verder doen,” zei Sietse.

„’t Komt in orde, heren,” beloofde vader.

„Als jullie maar voorzichtig zijn,” sprak moeder, „en trek de overalls aan, want jullie zullen natuurlijk wel weer braaf vuil worden.”

Hielke en Sietse droegen meestal een overall, omdat ze, na schooltijd, vaak vader in de smederij hielpen. Schroeven los- of vastdraaien, het vuur flink aanblazen en dergelijke karweitjes deden ze wat graag! Natuurlijk wilden ze later ook smid worden.

Beiden zaten in de hoogste klas van de lagere school. Het waren een paar ‚bijzondere’ leerlingen, zei meester, want hun rapporten waren al even veranderlijk als het weer. Wanneer ze eens slechte cijfers hadden, dan kon je er zeker van zijn dat ze de volgende maal tot de besten van de klas behoorden. Opmerkelijk was het dat ze elkaar steeds alles nadeden, maar daarvoor waren ze dan ook een tweeling. Ze leken op elkaar

als twee druppels water. De krul in hun blonde kuif was precies gelijk, hun ogen keken even helder als ondeugend, en doordat ze steeds gelijk gekleed gingen, was het heel moeilijk om te zeggen wie nu Sietse of wie Hielke was. Zelfs Klinkhamer en zijn vrouw vergisten zich daarbij herhaaldelijk. Toch waren de jongens geheel verschillend van aard. Sietse was opvliegend en driftig, Hielke daarentegen kalm en goedig van natuur. Ze konden het toch heel goed samen vinden, en steeds zag je hen dan ook bij elkaar.

Nadat ze gegeten hadden, trokken de jongens hun overalls aan en droegen daarna twee balken naar het boothuis. Dit boothuis stond achter in het grasveld, vlak aan de rand van de vaart. Twee brede deuren vormden de ingang, waardoor hun boot in en uit kon varen. Door een klein deurtje in de zijwand konden de jongens bij de Kameleon komen.

Sietse wilde de deur openen, maar die zat nog op slot.

„Geef de sleutel even,” vroeg hij aan Hielke.

„Die heb ik niet,” zei zijn broer.

„Heb je hem vergeten?”

„Ja, maar jij ook,” lachte Hielke.

„Hm,” bromde Sietse, en liep dan meteen op een drafje naar huis om de sleutel te halen. Hielke droeg onderhand enige kettingen aan. Sietse kwam terug en opende de deur.

En daar lag dan de trouwe Kameleon!

Natuurlijk moest Sietse de motor even proberen. Hij draaide de benzinekraan open, vlotterde even en drukte op de starter. Meteen sloeg de motor aan tot grote voldoening van de jongens, die elkaar goedkeurend toeknikten. Ze waren bijzonder trots op hun mooie boot.

„Als-ie straks op het droge ligt,” sprak Sietse, „zullen we de motor elke week even laten draaien, anders gaat hij roesten.”

„Natuurlijk,” zei Hielke, „we moeten hem goed onderhouden. Stel je voor dat de motor kapot ging!”

Ze trokken twee kettingen rondom de boot, en nu moest de takel nog opgehangen worden. Hiervoor ging Hielke vader halen.

Klinkhamer zat bij tafel een dutje te doen.

„Vader, we zijn zover!” riep Hielke. „Wilt u even helpen?”

„Hè, wat?” schrok Klinkhamer. En dan ontdekte hij zijn zoon, die lachend in de deuropening stond.

„O ja, die malle boot, hè! Nou, vooruit dan maar. Ik ga met je mee.”

Klinkhamer haalde een sterke takel uit de smederij en hing die vervolgens aan een balk boven de Kameleon. Hij keek eerst eens of de jongens de kettingen goed bevestigd hadden en haakte hem dan aan de takel vast.

„Zo jongens! Nu zullen we maar hopen dat we de boot er zonder ongelukken uit kunnen hijsen.”

Samen trokken ze aan de takel en langzaam kwam de Kameleon omhoog. Weldra was hij uit het water. Een klein stukje hoger... en toen konden de jongens de balken eronder schuiven! De takel werd gevierd, en daar lag de Kameleon keurig boven water.

„Dat is vlot gegaan,” zei Klinkhamer goedkeurend „Ga nu meteen de toot goed schoonmaken, anders kunnen jullie het er later niet meer afkrijgen.”

De jongens verwijderden de kettingen en gingen een bezem en een boender halen. Ijverig begonnen ze de boot schoon te maken. Hun gezichten zaten weldra vol modderspatten en hun overalls werden nat, maar daar gaven de Klinkhamertjes niet om. Ze vonden het echt fijn in hun boothuis. Ze zaten daar lekker beschut tegen de harde wind, en af en toe kletterde de regen gezellig op het dak.

De jongens boenden zó ijverig, dat ze ervan begonnen te zweten, maar ze hadden veel eer van hun werk! De boot begon te glanzen alsof hij nog pas nieuw was.

„De verf zit er nog goed op,” zei Sietse.

„Ja, dat vind ik ook, we behoeven hem vooreerst nog niet opnieuw te schilderen,” vond Hielke. „Weet je nog hoe ze

ons hebben uitgelachen, toen ze die gekke kleuren zagen.?”

„Ik vind het prachtig,” zei Sietse. „Alleen de letters van ,Kameleon’ moeten we een beetje bijwerken. Maar dat doen we in het voorjaar, als de boot weer te water gaat.”

Toen ze de buitenkant helemaal schoongemaakt hadden, begonnen ze de boot op te ruimen. Hielke vond enige kastanjes. Hij wilde ze wegwerpen, maar Sietse hield hem tegen.

„Geef eens hier,” zei hij. „Daar kun je een mooi pijpje van maken.”

„Een pijp?” vroeg Hielke verwonderd.

„Ja, kijk. Eerst hol je die kastanje uit, dan maak je er een rietje aan en klaar is Kees.”

Sietse sneed van de grootste kastanje een stukje af en holde haar vervolgens uit. Uit de rieten schutting, die langs het aangrenzende erf van de dokter liep, plukte hij een stevig rietje en maakte hiervan een steel aan zijn pijp.

Natuurlijk moest Hielke ook een pijp hebben en zo zaten ze nu als echte schippers, ieder met een rookinstrument in de mond, bij hun boot.

Natuurlijk bliezen ze geen rookwolken uit, want ze hadden geen tabak.

Maar ook daar wist Sietse wel raad op. Op de werkbank in de

smederij stond vaders tabaksdoos en daaruit ging de ondeugende Sietse stiekem een pijpje stoppen. Hielke volgde natuurlijk ook dit slechte voorbeeld! Ze namen nog een doosje lucifers mee en toen slopen de boosdoeners naar het boothuis terug.

Sietse stak het eerst zijn pijp aan en zoog zó gulzig aan de steel, dat hij veel te veel rook binnen kreeg. Hoestend streek hij de tranen uit zijn ogen.

Hielke keek hem bezorgd aan, maar Sietse beduidde hem dat het niets te betekenen had. Integendeel! Al hoestend verzekerde hij dat het heerlijk was.

Ofschoon Hielke best begreep dat zijn broer hem maar wat op de mouw spelddde, stak hij toch ook de brand in zijn pijp. Heel voorzichtig zoog hij aan de pijp en blies dan de rook meteen weer uit.

„Kijk!” riep hij trots, „ik kan het ook al.”

Toen deed hij drie korte trekjes en blies evenzoveel kleine rookwolkjes uit.

„O, maar zo kan ik het ook,” zei Sietse, en deed precies hetzelfde, waarbij hij veel meer rook uitblies dan zijn broer.

„Zie je dat?” riep hij. „Ik kan het nog beter.”

Dat liet Hielke zich niet zeggen en weldra blies ook hij grote rookwolken uit.

„Kijk, ik kan ook door mijn neus roken,” riep Sietse, en Hielke zag hoe de rook door zijn broers neus naar buiten kwam.

Toen Hielke dat kunststukje ook wilde proberen, kreeg hij een hevige niesbui...

Het roken viel hun niet mee. Ze kregen een bittere smaak in de mond en af en toe moesten ze hoesten. Ook werden ze een beetje draaierig in hun maag, maar de een wilde het voor de ander niet opgeven, en zo dampten ze dapper door, totdat de pijpjes leeg waren.

Sietse keek Hielke eens aan en zag dat zijn broer erg bleek om zijn neus werd. Zelf voelde hij zich ook lang niet lekker. Ze lachten eens tegen elkaar als een boer die kiespijn heeft. Daar hoorden ze voetstappen naderen! Het was vader die hen kwam halen. Het was etenstijd!

Klinkhamer trok de deur van het boothuis open. De geur van tabak kwam hem reeds tegemoet... Aha, daar ontdekte hij zijn beide belhamels, die met bleke gezichten in de boot zaten, en meteen begreep hij dat ze stiekem gerookt hadden.

Hij fronste zijn voorhoofd en reeds wilde hij hun een geducht standje geven, toen hij zich plotseling bedacht en opgewekt sprak:

„Zo jongens, ik kom jullie halen, 't is tijd voor een boterham.

Jullie zullen wel trek hebben.”

„Bah,” zuchtte Sietse, die bij de gedachte aan eten er maar het liefst vandoor was gegaan.

„Of hebben jullie nog geen honger?”

„Ja vader, we komen,” zei Hielke met een zuur gezicht.

„Kom dan maar gauw mee, want moeder heeft lekkere visjes gebakken.” „Ook dat nog!” zuchtte Sietse.

„Wat zei je, Sietse?”

„O, niets vader, we gaan met u mee.”

Toen moeder de bleke gezichten van haar jonge zag, schrok ze hevig. Ze wilde reeds iets zeggen, ma Klinkhamer beduidde haar met een knipoog dat zich stil moest houden. Schoorvoetend gingen de jongens aan tafel.

„Moeder, ik lust geen melk,” zei Sietse.

„Ik ook niet, moeder,” zuchtte Hielke.

„Nee? En anders lusten jullie het zo graag!” riep mevrouw Klinkhamer verwonderd uit.

„Geef ze maar een lekker gebakken visje, moeder dat zal hun beter smaken,” lachte Klinkhamer.

Maar... toen Sietse de geur van vis in zijn neus kreeg, werd het hem te machtig... Zonder een woord te spreken stond hij op en rende naar boven, waar hij vlug in bed kroop.

„Maar wat betekent dat?” vroeg moeder hoogst verbaasd.

„Wat mankeert jullie, Hielke?”

„Ik ben zo naar, moeder, we... we hebben gerookt stotterde Hielke.

„Ja jongetje, dat wist ik al toen ik jullie daar bleek in de boot zag zitten,” sprak Klinkhamer, d vergeefs trachtte zijn stem boos te laten klinken, toen hij zag hoe Hielke zat te bibberen.

„Maar jullie zullen het zeker nooit weer doen, hè?”

„Nee vader, ik zal het nooit, nooit weer doen,” beloofde Hielke. Dat meende hij uit de grond van zijn hart... Bah! wat was hij ziek!

„Nou, ga dan ook maar gauw naar bed, dat zal goed doen, maar onthoud één ding: roken is voor grote mannen en niet voor kleine jongens. Begrepen?” „Ja vader.”

Beschaamd haastte ook Hielke zich naar boven.

„Die kwajongens toch!” zuchtte moeder, „hoe halen ze ’t in hun hoofd!”

„Och,” lachte Klinkhamer, „je moet maar zo denken: door schade en schande worden ze wijs. En geef mij nog maar een lekker bakje koffie!”

HOOFDSTUK II

De jongens helpen Gerben, maar het loopt op ruzie uit

Rrrrr... paf, paf, paf, rrr...

Motorgeluid deed Klinkhamer en zijn jongens opschrikken. Nieuwsgierig holden ze de smederij uit. Met veel geraas en weinig snelheid naderde Gerben op een knallende, brommende motorfiets, die een stinkende rookwolk achter zich liet. Overal verschenen verschrikte mensen in de deuren, om verbaasd naar dat spektakel te kijken.

„Hoera!” riepen Hielke en Sietse. „Lang leve Gerben!”

Met zijn pet diep in de ogen, omdat hij bang was dat ze af zou waaien, reed Gerben regelrecht naar de smederij, waar hij precies voor de deur stilhield.

„Daar ben ik!” riep hij glunderend.

„Dat zie ik, maar ik hoor het nog beter,” riep Klinkhamer.

„Zet die brullende rammelkast eens even stil. Ik kan het dorp niet meer zien van de rook!”

Lachend sloot Gerben het gas af. De motor gaf nog een paar krampachtige hikken en stopte toen. Toen zei Gerben trots:

„Een leuke wagen, hè?”

„Een wagen?“ riepen Hielke en Sietse, slap van het lachen, „maar Gerben, het is een ouderwetse motorfiets!”

„Zo oud is hij niet,” sprak Gerben verontwaardigd. „Je zult eens zien hoe mooi hij is, als ik hem goed schoonmaak. Wat denkt u ervan, Klinkhamer?” „Hij gebruikt veel te veel olie, Gerben. Kijk maar, de hele straat hangt vol rook!”

„O, maar dat komt omdat ik petroleum door de benzine heb gedaan.”

„Petroleum?“ riepen de jongens vrolijk.

„Ja, ik weet wel dat het niet goed is, maar er zat niet veel benzine in de tank, en ik had geen zin om die zware motor te duwen.”

„Hoe kom je aan dat ding?“ vroeg Klinkhamer.

„Ik heb hem gekocht van boer Jellema voor vijftientig gulden. Goedkoop hè?”

„Dat is zeker een koopje,” lachte Klinkhamer.

„En vooral als hij op petroleum loopt,” riep Sietse.

„Zeg Klinkhamer, mag ik hem in uw werkplaats uit elkaar nemen om hem schoon te maken?”

„Welja Gerben, kom maar binnen met je wagen.”

„Gerben, mag ik een eindje meerijden op de duo?” vroeg Sietse.

„Nee jongetje, nu niet. Eerst moet de motor nagekeken

worden. Ik ben al blij dat ik tot hier heb kunnen rijden.”

Hielke en Sietse hielpen Gerben de motor naar binnen duwen. In de hoek van de werkplaats, waar hij Klinkhamer het minst in de weg stond, zette Gerben z'n ,wagen' neer, en dan, geholpen door de beide jongens, begon hij de motor uit elkaar te nemen.

Gerben zag al gauw dat de tweeling flinke helpers waren, en daarom beloofde hij ieder een dubbeltje als ze goed hun best deden. Dat dubbeltje konden de jongens best gebruiken, en ze poetsten en schuurden ijverig alles schoon wat Gerben hun gaf, maar toen ze de hele middag hadden geholpen, vroeg Sietse wanneer ze nu het dubbeltje kregen.

„Zo meteen,” beloofde Gerben.

En even later zei hij, op het aambeeld wijzend:

„Kijk, hier ligt een kwartje, dat moeten jullie maar samen delen.”

„Dank je wel, Gerben.”

Sietse nam het kwartje op, maar gooide het meteen weer neer, terwijl Gerben zich bulderend van 't lachen op de knieën sloeg. Hij had het kwartje even tevoren stiekem in het vuur warm gemaakt.

„Dat is gemeen!” riep Sietse. „Wacht maar, wie het laatst lacht, lacht het best.”

„Wat heb jij een pret, Gerben?” vroeg Klinkhamer.

„O, o, dat had u moeten zien! Sietse kon dat kwartje niet vasthouden, omdat ik het een beetje warm had gemaakt!”

Gerben begon opnieuw uitbundig te lachen.

Klinkhamer schudde z'n hoofd en zei:

„Je houdt er rare grappen op na, vriend.”

Maar... terwijl Gerben lachte tot de tranen hem over de wangen liepen, nam Hielke wraak! Hij zag Gerbens pet op de werkbank liggen, en vlug, zonder dat iemand het zag, strooide hij er een handvol roet in.

Sietse dompelde het kwartje in de koelbak en stak het vervolgens in zijn zak.

„Eerlijk delen, hoor!” zei Gerben.

„Natuurlijk! Ik ga moeder vragen of ze het even wil wisselen.”

Gevolgd door zijn broer ging Sietse in huis.

„Weet je wat ik gedaan heb?” fluisterde Hielke. „Ik heb roet in Gerbens pet gestrooid.”

„Ha, dat wordt een reuzegrap!” juichte Sietse.

Nadat ze van moeder ieder twaalf centen hadden gekregen, die ze meteen in hun spaarpot deden, gingen ze gauw naar de smederij terug.

Gerben was nog vol ijver aan het poetsen. Klinkhamer stond buiten voor de deur met iemand te praten. Van deze

gelegenheid maakte Sietse gebruik om op de werkbank te klimmen en de grote klok, die daar aan de muur hing, een uur vooruit te zetten.

Gerben had gelukkig niet gezien wat Sietse uitvoerde. Hij was heel druk bezig en keek met voldoening naar de motor, die weer begon te glimmen.

„’t Is een wonder dat je zo’n mooie motor voor zo weinig geld kon kopen,” zei Hielke. „Je hebt reuze geboft, Gerben!”

„Ja ja,” pochte Gerben. „Ik wist wel wat ik deed! Jullie zullen zien dat ik straks een motor heb die klinkt als een klok!

Drommels, dat is waar ook! Hoe laat is het?”

Gerben keek op de klok en wierp dan onthutst zijn gereedschap neer.

„Sapperloot!” riep hij; „’t Is al vier uur! Ik had al bij de boer moeten zijn om te melken. Ajuus, jongens, tot morgen. Ik ga er meteen vandoor!”

Gerben greep zijn pet en zette hem op. In zijn haast bemerkte hij niets van het roet.

De jongens durfden niet naar hem te kijken. Ze konden hun lachen bijna niet inhouden, toen ze zagen hoe zwart Gerbens gezicht geworden was.

Klinkhamer kwam net de smederij binnen, toen Gerben wilde vertrekken.

„Maar Gerben!” sprak Klinkhamer verbaasd, „ga je zó weg?”

„Ja Klinkhamer, ik heb geen tijd, 'k moet melken. Tot morgen!”

Gerben liep met grote stappen, zo vlug hij kon, naar het dorp.

Klinkhamer keek hem hoofdschuddend na.

Hielke en Sietse kwamen luid lachend naast hem staan.

„Zijn jullie weer eens bezig geweest?” vroeg Klinkhamer, terwijl hij alle moeite deed om ach goed te houden.

„Ja, maar Gerben heeft ons er toch ook tussen genomen met dat kwartje?” zei Sietse.

„Kijk,” riep Hielke, „hij komt veldwachter Zwart tegen.”

Jammer dat de jongens het gesprek niet konden volgen...

„Zo Gerben,” sprak Zwart met barse stem, „ben je schoorsteenveger geworden?”

„Welnee,” zei Gerben, „ik kom uit de smederij van Klinkhamer.”

Zwart keek in de richting van de smederij en zag hoe de tweeling stond te proesten.

„Hm,” bromde Zwart, „dat edele tweetal heeft hem er natuurlijk tussen genomen.”

Gerben ging haastig verder.

Maar toen hij zichzelf in een winkelruit zag, schrok hij van zijn eigen gezicht. Wel verdraaid, wat was hij zwart! Hoe kwam

dat? Hadden de beide kwajongens hem een poets gebakken? Daar sloeg de torenklok drie uur. Was het niet later? Maar dan had hij nog tijd genoeg!

Aan de slager, die lachend in zijn winkeldeur stond, vroeg hij of de torenklok wel de juiste tijd aanwees.

„Ja hoor, ’t is pas drie uur, Gerben.”

„Juist!” zei Gerben en zonder verder nog een woord te spreken, ging hij op een drafje naar de smederij terug. Hij zou die beide kwajongens eens een flink pak slaag geven.

Daar stonden ze warempel nog te lachen ook! Woest zwaaide Gerben met zijn vuisten. Wat hij daarmee bedoelde, begrepen Hielke en Sietse maar al te goed, en ze maakten dan ook heel gauw dat ze wegkwamen.

Toen Gerben de smederij kwam binnenstuiven, trof hij daar alleen Klinkhamer aan.

„Waar zijn ze... die kwajongens! Ik zal ze leren om mij voor spot te laten lopen. Ik maak appelmoes van ze... ik...”

Gerben was heel wat van plan, maar gelukkig waren Hielke en Sietse onvindbaar.

Klinkhamer liet Gerben kalm uitrazen. Toen zei hij gemoedelijk: „Ja Gerben, je bent er zelf mee begonnen. Krijg jij graag een heet kwartje in je hand gedrukt? Maar onthoud nu voortaan één ding: bij die twee apen trek je altijd aan ’t

kortste eind!”

HOOFDSTUK III

De regenput wordt schoongemaakt en hoe boos Gerben was

Moeder klaagde er reeds geruime tijd over dat het water uit de regenput zo vies was.

„Ik kan het zo niet langer voor de was gebruiken. De put moet nodig schoongemaakt worden.”

„Tja, maar ik heb zo weinig tijd, moeder,” wierp Klinkhamer tegen.

„Maar vader,” riepen Hielke en Sietse, „dat is een mooi karweitje voor ons. Wij kunnen het best.”

„Goed zo, jongens, dat mag ik horen!” lachte Klinkhamer.

„Kom maar mee, dan zal ik jullie zeggen hoe het moet.”

„Maken jullie je niet nat?” riep moeder hun na.

„Nee moeder, het water is veel te koud,” antwoordde Hielke vrolijk.

De regenput was op de binnenplaats. Hij stak ongeveer een meter boven de grond uit, en was afgesloten met een deksel. Klinkhamer deed het deksel open en keek naar beneden om te zien hoeveel water erin stond. Gelukkig was het niet veel, want alles moest er uitgeschept worden.

Sietse haalde een laddertje en daalde af naar beneden.

„Het water loopt bijna over mijn klompen, vader,” riep hij.

„Trek dan je sokken uit, anders worden ze kletsnat,” zei Klinkhamer.

Sietse kwam weer naar boven en trok zijn sokken uit, vervolgens stroopte hij de pijpen van zijn overall tot aan de knieën omhoog en daalde daarna, door Hielke gevolgd, andermaal in de put af.

Hielke had een emmer bij zich, die ze om beurten vol schepten en naar boven droegen, totdat de put helemaal leeg was. Uit de kraan in de keuken haalden ze vers water en daarmee begonnen ze de wanden geducht af te boenen.

In de smederij was intussen Gerben verschenen, die weer aan zijn motor wilde werken. Hij hoopte deze middag zover klaar te komen dat hij weer kon rijden. Bij dit vooruitzicht zong hij het hoogste lied.

„Heb je een prijs in de loterij gewonnen?” vroeg Klinkhamer lachend. „Je zingt als een lijster.”

„Vindt u het ook geen prachtmotor?” vroeg Gerben opgetogen.

„Hij ziet er inderdaad niet kwaad uit,” vond Klinkhamer, „maar ’t is nog de vraag of hij goed loopt.”

„O, dat is wel in orde,” verzekerde Gerben, en dan begon hij

luid te zingen: „’t Rijden is voor mij geen hindernis, als er maar benzine in het tankje is.”

Nauwelijks had Gerben die laatste regel gezongen, of vanaf het binnenplaatsje drong een diepe bromstem tot hem door, die luid galmde:

„Als er maar petroleum in het tankje is.”

Gerben keek verbaasd om zich heen. Waar kwam dat geluid vandaan? Hij ging buiten kijken, maar zag niemand.

„Wat zoek je?” vroeg Klinkhamer.

„Ik dacht dat ik de stemmen van uw beide lieve jongens hoorde, maar ze zijn nergens te vinden.”

„Hielke en Sietse? Die maken de regenput schoon.”

„Zitten ze in de regenput, dan moet ik even kijken.”

Gerben sloop stilletjes het binnenplaatsje op en boog zich voorzichtig over de rand van de put. En jawel hoor! Daar beneden zag hij het tweetal druk aan het werk.

Vlak naast Gerben stond een klein leeg busje en dat bracht hem plotseling op het idee om die beide rakkers eens een poets te bakken.

Op zijn tenen liep hij naar de smederij, waar hij het busje in de koelbak met water vulde. Met het volle busje ging hij behoedzaam naar de put terug. Terwijl de jongens zich, van geen kwaad bewust, vlijtig stonden te boenen, liet Gerben

voorzichtig een straaltje water precies in de nek van Sietse lopen.

„Hu!” schrok deze, en zich dan woedend naar z’n broer wendend, riep hij: „Zeg ezel, spat niet zo! ’t Water loopt langs mijn rug!”

„Ik weet van niets, jè,” antwoordde Hielke onschuldig.

„Je bent gewaarschuwd. Als je het weer doet, geef ik je een pak slaag,” dreigde Sietse.

Dan draaide hij zijn broer kwaad de rug toe en begon verwoed te boenen.

Hielke trok zijn schouders op. Hij begreep er niets van, maar Gerben had een reuzeplezier. Hij stond even in een hoekje uit te lachen en kwam dan weer voorzichtig boven de put kijken. Nogmaals goot hij een scheutje water naar beneden, maar nu precies in Hielkes nek.

„Brrr!” schrok Hielke. En meteen gaf hij Sietse een stomp.

„Gemenerik,” schold hij. „Van achteren durf je, hè!”

Sietse keek hem een moment verbluft aan. Maar dan hief hij ook dreigend zijn vuist omhoog. En juist toen ze elkaar in de haren wilden vliegen klonk Gerbens stem boven het luik:

„Zeg, heethoofden, niet vechten hoor! Hierzo, dat zal jullie wel afkoelen!” Meteen wierp hij de rest uit het busje over hen heen en ging dan luid lachend naar zijn motor terug.

„Wat een gemenerik,” bromde Sietse kwaad, terwijl hij zijn gezicht met een zakdoek afdroogde.

„We zullen het hem wel betaald zetten,” zei Hielke, „brrr... ik ben kletsnat!”

Voor alle zekerheid klom Sietse de ladder op om te kijken of Gerben soms nog meer in zijn schild voerde, maar Gerben dacht al niet meer aan de jongens. Hij goot benzine in de motor en nu kon hij gaan proefdraaien.

Toen Sietse dit zag, begreep hij, dat ze van hem verder niets te duchten hadden, en dus ging hij Hielke weer helpen. Even later hoorden ze de motor luid knallen.

„Gerben z’n ,wagen’ is klaar,” lachte Hielke, „maar de motor loopt niet erg regelmatig.”

„Dan is de magneet niet goed afgesteld,” zei Sietse, die van motoren al veel verstand had.

Daar hield het knallen plotseling op, om dan even later opnieuw te beginnen.

„Nu klinkt het beter,” zei Hielke.

„Maar helemaal zuiver is het nog niet,” vond Sietse.

Weer zette Gerben de motor stop en toen deze even later opnieuw stond te puffen, vonden de jongens dat hij goed liep. Gerben was zeker ook tevreden, want hij liet de motor nu een hele tijd doordraaien.

Tenslotte riep Klinkhamer dat het zo wel goed was.

„Stop dat lawaai maar, Gerben, dan gaan we een kop thee drinken.”

Daar had Gerben trek in en hij ging met Klinkhamer mee.

Bij de put vroeg de smid: „Gaaf ’t, jongens?”

„Ja vader, we zijn bijna klaar,” riep Hielke.

„Prachtig! ’t Ziet er goed uit,” prees Klinkhamer, „wat zeg jij, Gerben?”

„’t Zijn een paar beste ,putjesscheppers’, lachte Gerben, „maar wat zijn ze nat op hun schouders !”

„Ja, dat is jouw schuld!” riepen de jongens verontwaardigd.

„Wacht maar, we krijgen je nog wel!”

„Kom Gerben,” lachte Klinkhamer, „mijn zoons zijn geloof ik niet erg op je gezelschap gesteld.”

„Jammer genoeg niet,” grinnikte Gerben, „ik vind het juist zulke leuke jongens.”

Nauwelijks waren vader en Gerben verdwenen of Sietse klom snel de ladder op.

„Kom,” riep hij gejaagd, „ik weet wat!”

Hielke volgde hem natuurlijk ogenblikkelijk. Ongemerkt kwamen ze in de smederij, waar Sietse regelrecht naar de motor liep.

„Ik haal de benzine uit de tank,” fluisterde hij, „dan kan

Gerben straks de motor niet op gang krijgen. Geef vlug die tang hier!”

„Dat wordt een reuzegrap,” juichte Hielke.

Handig maakte Sietse een buisje los, dat onder aan de tank zat. Hielke hield er een benzineblik onder, terwijl Sietse het kraantje opendraaide, waardoor de tank leegliep. Toen er geen druppeltje meer’ uitkwam, schroefde Sietse het buisje gauw weer vast, terwijl Hielke het benzineblik op zijn plaats terugzette. Vlug gingen ze naar de put terug en maakten de rest van de wanden schoon. Net toen ze klaar waren, kwamen vader en Gerben weer buiten.

„De put is schoon, vader,” riep Hielke.

„Dat is geweldig, jongens, jullie hebben wel wat verdiend, ga maar gauw naar binnen, moeder trakteert op lekkere koek.” Gerben trok de ladder uit de put en bracht hem naar de smederij terug.

„Moet je ook een pijpje stoppen?” vroeg Klinkhamer, terwijl hij Gerben de tabaksdoos over de werkbank toeschoof.

„Graag,” zei Gerben, en even later stonden ze samen genoeglijk te roken.

„Kom,” zei Gerben, „nu zal ik de motor nog even laten lopen, en dan rijd ik ermee weg, maar vanavond mag ik hem hier wel weer stallen, niet waar, Klinkhamer?”

„Je komt maar wanneer je wilt,” zei de smid welwillend.

Gerben trapte op de starter en de motor sloeg meteen aan. In de carburateur was nog wat benzine, maar zodra die leeg was, zou de motor onherroepelijk moeten stoppen. De jongens hoorden de motor aanslaan, vlug dronken ze hun thee op en gingen dan belangstellend bij Gerben staan kijken.

„Hij loopt best, hè,” zei Gerben, de jongens ieder een wolk tabaksrook in het gezicht blazend.

„Ja, zolang als het duurt,” antwoordde Sietse droog, waarop Hielke het uitproestte van het lachen.

„Dit motortje gaat nog best een paar jaartjes mee,” pochte Gerben. „’t Is een van de beste merken.”

Nauwelijks had hij dit gezegd, of de motor begon te sputteren en staakte zijn gepuf.

„Wat is dat?” riep Gerben verschrikt.

Wel twintig maal trapte hij de starter neer, maar de motor bleef weigeren. Hielke kon het niet langer aanzien. Hij liep gauw naar het binnenplaatsje, vanwaar hij luid lachend het verdere verloop volgde.

Sietse daarentegen stond onverstoorbaar te kijken naar wat Gerben allemaal ging doen. Gewapend met een tang en een sleutel draaide deze ongeveer van alles los of vast, maar de motor bleef weigeren. Alleen de benzineleiding vergat hij los

te schroeven, want dan had hij natuurlijk meteen gezien, dat er geen toevoer was.

Ten einde raad riep Gerben: „k Wil mijn pet opeten als ik wist waar de fout zit.”

„Heb je er wel benzine ingedaan?” vroeg Klinkhamer.

„Wel ja,” zei Gerben. „Ik heb hem pas gevuld.”

Voor de zekerheid deed hij de dop van de benzinetank open en... ontdekte dat er geen druppel in zat.

Gerben keek van verbazing zo onnozel, dat Sietse zich ook niet langer goed kon houden. Hij proestte het uit van 't lachen en maakte dan meteen dat hij wegkwam.

„Die kwajongens,” bulderde Gerben, en zette dan meteen een achtervolging in. Hielke en Sietse vlogen in huis en renden de kamer door, waarna ze tot verbazing van moeder de trap op holden.

Daar hoorde mevrouw Klinkhamer nog iemand naderen.

Woest werd de kamerdeur opengetrokken en met een vuurrood gezicht van kwaadheid verscheen Gerben in de opening.

„Waar zijn ze!” hijgde hij. „Ik zal ze leren om me steeds voor de mal te houden!”

„Maar Gerben, bedaar een beetje,” sprak mevrouw Klinkhamer verschrikt. „Zeg me liever eerst eens wat er aan

de hand is.”

„Die apen, ze kunnen van m'n motor afblijven, of anders zal ik ze een pak slaag geven, zoals ze nog nooit gehad hebben,” riep Gerben dreigend.

„Maar wat hebben ze dan gedaan?” vroeg mevrouw Klinkhamer.

Stotterend van kwaadheid vertelde Gerben haar hoe de jongens de benzinetank hadden laten leeglopen en hij voor niemendal de hele motor weer uit elkaar had genomen, op zoek naar een fout.

„En dat allemaal omdat ik ze met een beetje water heb gegooid,” besloot Gerben opgewonden.

„O, maar je bent dus zelf begonnen? Nee Gerben, dan heb ik geen medelijden met je,” zei mevrouw Klinkhamer, terwijl ze haar lachen nauwelijks kon verbergen. „Maar ik zal de jongens zeggen dat ze voortaan van de motor moeten afblijven,” beloofde ze.

Maar half voldaan keerde Gerben mopperend naar de smederij terug.

Toen hij even later wegreed, keek hij nog kwaad naar de slaapkamer van de jongens. Hoewel hij geen van beide belhamels achter de ramen ontdekte, hief hij toch nog dreigend zijn vuist omhoog. Het was maar goed dat hij niet

wist hoe beide deugnieten achter de heg van de dokter,
proestend van het lachen naar dit alles zaten te kijken.

HOOFDSTUK IV

Cor komt logeren — Een voetbalwedstrijd, die door Zwart wordt verboden

Aan de rechterkant van de smederij woonde de dokter. Het mooie huis stond in een grote tuin. Dokter had een prachtige, nieuwe auto en Hielke en Sietse mochten dikwijls meerijden. Wanneer de dokter voorbij de smederij kwam en hij zag de jongens, drukte hij altijd even op de claxon bij wijze van groet. Dokter hield bijna evenveel van die twee levenslustige knapen als Klinkhamer zelf.

Aan de andere kant van de smidse woonden mijnheer en mevrouw Bleker. Mijnheer was klerk op het kantoor van de notaris, wat zijn vrouw een reden vond om erg deftig te spreken.

Ze hadden geen kinderen, maar af en toe kwam er een neefje uit de stad logeren. Cor heette hij en natuurlijk had hij weldra kennismaking met Hielke en Sietse. Eerst was hij nogal eigenwijs I Hij droeg mooie kleren en zijn haar was altijd netjes in een scheiding gekamd.

Maar al die deftigheid leerden de Klinkhamertjes hem

spoedig af, tot groot misnoegen van mevrouw Bleker. Wanneer Cor dan met een gescheurde broek of een nat pak thuiskwam, gaf zijn tante steeds de schuld aan Hielke en Sietse, ofschoon die er vaak part noch deel aan hadden. Cor bekende dan wel dat het zijn eigen schuld was, maar dan zei tante dat hij zulke slechte dingen alleen maar van haar buurjongens kon Ieren.

Het duurde niet lang of Cor was net zo'n grote belhamel als Hielke en Sietse geworden, maar toen vond mevrouw Bleker het welletjes. Ze stuurde Cor meteen naar zijn ouders terug. Later was de vrede blijkbaar weer getekend, een paar dagen geleden tenminste hadden Hielke en Sietse een brief van Cor ontvangen, waarin hij schreef dat hij spoedig weer bij zijn tante kwam logeren.

„Zo zo,” had Klinkhamer gezegd, „dat valt mij mee van buurvrouw. Ik dacht dat Cor nooit weer terug mocht komen.”

„Och,” zei moeder, „buurvrouw meent het niet zo kwaad, maar ze kan moeilijk iets door de vingers zien.”

„Misschien mag Cor wel niet met ons spelen,” zei Hielke.

„O, maar dan doet hij het toch,” lachte Sietse.

En inderdaad! Op een woensdagmiddag, toen de familie Klinkhamer nog aan tafel zat, werd er op de ruiten getikt en daar stond Cor met een grote voetbal onder zijn arm.

„Hoera! Cor,” riepen de jongens, „kom maar binnen, we zijn zo klaar.”

Toen Cor hun allemaal netjes een hand had gegeven, zei vader Klinkhamer lachend:

„Zo Cor, was je daar weer? Ga maar zitten, jongen, dan krijg je bruine bonen met spek.”

„Dank u wel,” antwoordde Cor, „maar dat lust ik niet zo graag, en ik heb trouwens al gegeten.”

„Lust jij geen bruine bonen?” vroeg Klinkhamer plagend, „maar jongen, daar krijg je juist sterke spieren van.”

Cor lachte maar wat.

„Je hebt een mooie bal,” zei Sietse.

„Ja, die heb ik voor mijn verjaardag gekregen, zullen we een partijtje spelen?”

„Maar we hebben geen voetbalschoenen,” zei Hielke, „mogen we er ook wel met de klomp tegenaan trappen?”

„Als er maar geen spijkers in zitten, want dan maak je de bal lek.”

„Nee, natuurlijk niet. Kom Sietse, zullen we meteen maar gaan?” stelde Hielke voor.

„Wacht even,” zei moeder, „jullie krijgen nog een appel. Kijk, Cor, die dikke is voor jou.”

„Dank u wel, mevrouw.”

Cor beet gretig in de sappige vrucht en heerlijk smullend gingen ze naar buiten.

„Hoe is het met de Kameleon?” vroeg Cor, toen ze achter de smederij op het grasveldje stonden.

„Die ligt in het boothuis, maar we hebben hem uit het water gehaald,” zei Hielke.

„Anders vriest hij lek,” legde Sietse uit.

„Ik hoop dat ik volgende zomer weer eens met jullie mag varen,” zei Cor. „Tjonge, wat ging dat fijn! Weten jullie nog van de eerste proefvaart?”

„Nou en of!” lachte Sietse, „en toen was jij nog zo bang voor die aanvaring, omdat je toen niet kon zwemmen.”

„Ja, maar nu kan ik het wel. 'k Heb het geleerd in de badinrichting.”

„Wat zeg je? In een badkuip?” plaagde Hielke.

„Nee, bij jullie in de smederij, in de koelbak,” antwoordde Cor gevat.

„Je mag het geloven of niet,” zei Sietse, „maar daarin heb ik het duiken geleerd.” .

„Dat bestaat niet,” meende Cor.

„Toch is het waar. Wanneer moeder boos was, omdat we weer eens met een nat pak thuiskwamen, dompelde vader ons voor straf kopje onder in de koelbak, en zo leerde ik

duiken.”

„En ik ook,” zei Hielke. „We moesten duiken of we wilden of niet, begrijp je, want vader is erg sterk.”

„Dat is hij zeker van de bruine bonen met spek geworden,” lachte Cor.

„Natuurlijk jó! Zeg, gooi de bal eens op!”

Hielke liep achteruit. Ze gingen allemaal op een afstand van elkaar staan, en dan schopten ze de bal van de een naar de ander.

Plotseling riep Sietse: „Pas op!”

Zijn klomp vloog namelijk nog verder dan de bal.

„Jij speelt gevaarlijk,” lachte Cor, terwijl hij de klomp handig ontweek.

„Ik zal er wat papier in doen, dan zit hij steviger,” zei Sietse. Hij scheurde een oude krant in tweeën en stopte een flink stuk in elke klomp.

„Zo,” zei hij, „nu passen ze beter.”

„Ik hoop ’t” zei Cor, „want als je zo’n zwaar ding tegen je hoofd krijgt, ben je nog lang niet gelukkig.”

„Zeg jongens, ik weet wat!” zei Hielke. „We nemen de achterdeur van de smederij als doel. Ik zal wel keeper zijn.”

„Goed, en wie een goaltje zet, mag dan keeper zijn,” stelde Cor voor.

„Dan zal ik het eerste schot lossen,” zei Sietse.

Hij legde de bal op ongeveer twaalf meter van de smederij neer, toen nam hij een flinke aanloop en... pang, daar ging de bal recht op het doel af.

Hielke was echter op zijn hoede en stopte het schot keurig.

„Goed zo!” riep Cor. „Nu mag ik.”

Cor legde de bal op dezelfde plaats neer en schoot laag langs de grond. Hielke liet zich languit vallen, maar hij was net te laat. De bal sprong met een doffe knal, zoals dat in voetbalverslagen heet, tegen de gesloten deur aan.

„Die zit!” juichte Cor.

„Nu moet jij in het doel,” zei Sietse. „En dan zul je eens wat beleven!”

Hij nam een ferme aanloop en loste dan een schot. Prachtig gericht! Cor was echter een beste keeper en hield de bal kranig uit het doel.

Ook het daaropvolgende schot van Hielke werd door Cor gestopt en hoe de Klinkhamertjes zich ook inspanden, ze konden Cor niet uit het doel verdrijven. Hij keerde alles!

Sietse verzon ten slotte allerlei middeltjes om Cor te misleiden. Zo trapte hij met opzet eerst over de bal heen, om dan direct daarop hard in te schieten. Of hij schoot de bal, die Cor hem toewierp, ogenblikkelijk terug. Maar toen hij dit nog

eens wilde proberen, kreeg hij de opspringende bal boven op zijn voet, waardoor zijn schot hoog de lucht inging.

„Hé jó!” riep Hielke, „je schiet alle pannen van het dak!”

De bal zweefde een moment boven de smederij en verdween dan precies in de wijde schoorsteen.

Klinkhamer was net bezig het vuur aan te maken, toen tot z'n grote schrik iets uit de schoorsteen kwam rollen. Vlak voor z'n verbaasde ogen viel een bal op de smidse, sprong daarna weer omhoog, en verdween dan met een plons in de koelbak. Het water spatte Klinkhamer om de oren.

„Wel verdraaid!” riep hij, „is dat nu weer het nieuwste?”

Wacht, ik zal jullie!”

Hij rukte de deur open en had meteen Cor te pakken. Hielke en Sietse hadden reeds het hazenpad gekozen. Klinkhamer zag hen nog juist om de hoek van de smederij verdwijnen.

„En vertel jij eens wie het gedaan heeft!” vroeg de smid bars aan Cor.

„Maar mijnheer,” stotterde Cor, „ik weet heus niet wat u bedoelt. Sietse heeft de bal op het dak getrapt, en verder weet ik van niets.”

„En deed hij dat met opzet?”

„Welnee mijnheer, per ongeluk!”

„Hm,” bromde Klinkhamer, terwijl hij Cor losliet, „dat zal ik

dan maar geloven. Neem je bal maar mee en ga ergens anders spelen, want ik ben niet op meer van die verrassingen gesteld.”

Cor greep vlug zijn bal en holde de weg op, waar Hielke en Sietse op een veilige afstand stonden te wachten.

„We mogen daar niet meer van je vader,” riep Cor lachend.

„Was vader erg kwaad?” vroeg Sietse.

„Welnee, maar hij dacht eerst dat je het met opzet gedaan had.”

„Was dat maar waar,” lachte Sietse.

„Waarom?” vroeg Cor verwonderd.

„Wel jó, als ik met opzet de bal zo precies in de schoorsteen kon mikken, was ik toch zeker een reuzevoetballer!”

Vrolijk lachend om dat wonderlijke avontuur gingen ze het dorp in. Op het plein voor het gemeentehuis troffen ze een clubje schoolvrienden.

„Zeg jongens,” riep Hielke, „wie gaat ermee voetballen?”

Natuurlijk deden ze allemaal mee.

Nadat de elftallen waren gekozen, werd er aan weerskanten van het plein een goal gemaakt. De doelen werden eenvoudig gevormd door twee jasjes, welke ze op de grond legden.

Cor bracht de bal aan het rollen, en de wedstrijd was weldra in volle gang. Er werd vol vuur gespeeld. Geen van beide

partijen gunde de andere een doelpunt. Wanneer de bal in het voortuintje van een of ander huisje terechtkwam, sprongen de jongens over de lage hegjes en speelden daar rustig rondom de rozenstruiken verder.

De bewoners van het plein zagen deze sportgebeurtenissen met lede ogen aan. Dat was trouwens heel begrijpelijk, want ieder ogenblik bestond het gevaar dat de bal of een klomp door de ruiten zou vliegen. Het duurde dan ook niet lang of iemand belde de politie op. Midden in het heetst van de strijd verscheen plotseling veldwachter Zwart op het plein.

„Hé daar!” riep hij bars tegen de jongens. „En willen jullie nu wel eens dadelijk ophouden met dat voetballen, of ik maak proces-verbaal op.”

Sietse, die net de bal te pakken had, hoorde evenwel niets. Hij rende langs een tegenstander en loste dan een schot... Maar o wee, precies tegen de benen van de boze veldwachter, die van schrik al de papieren, die hij in zijn hand hield, liet vallen.

„En nu is het genoeg!” riep Zwart, terwijl hij meteen de bal greep. „Zo, die zijn jullie kwijt! En raap jij die papieren ’s op,” gebod hij Hielke.

Hulpvaardig zochten de jongens alles op.

„Alstublieft Zwart, en mogen we nu de bal terug, dan zullen

we hier nooit meer voetballen.”

„Ja, dat ken ik,” lachte Zwart schamper.

„Maar mijnheer, ik heb het toch niet met opzet gedaan?” zei Sietse.

„Dat is allemaal goed en wel, jullie mogen op dit plein niet voetballen. Begrepen! En nu ingerukt, mars!”

„Maar m’n bal?” vroeg Cor benauwd.

„Die krijgen jullie niet terug, dat heb ik toch gezegd! Vooruit, opgehoepeld!”

Zwart wilde zijn bevel kracht bijzetten door met zijn arm te zwaaien, maar daarbij liet hij de bal op de grond rollen.

Meteen gaf Cor er een trap tegen, zodat hij aan de andere kant van het plein terechtkwam.

„Brutale aap!” zei Zwart boos.

Hij greep Cor in zijn kraag en nam hem mee naar het gemeentehuis, waar hij zijn arrestant in een cel opsloot.

Hielke en Sietse hadden de bal in veiligheid gebracht en wachtten toen geduldig tot Cor zou worden vrijgelaten. Na enige tijd zagen ze Zwart op de fiets weggrijden, terwijl Cor nog steeds gevangen zat.

„Kom,” zei Hielke, „we gaan naar huis. ’t Is al bijna half zes. Op Cor kunnen we toch niet wachten.”

Onder het naar huis gaan besloten ze om de bal maar niet aan

mevrouw Bleker te geven, want dan zou ze natuurlijk vragen waar Cor bleef. En dat vertelden de jongens liever maar niet! „Zo voetballers,” begroette Klinkhamer zijn zoons. „Is de wedstrijd afgelopen? Of zijn jullie klompen kapot?” „We zijn van het plein weggestuurd door Zwart,” vertelde Hielke.

„Dat is wel te begrijpen,” vond Klinkhamer. „Het plein is tenslotte geen voetbalveld. En waar is Cor?”

„Cor zit in de nor,” lachte Sietse vrolijk. „Zwart heeft hem achter slot en grendel gezet.”

In geuren en kleuren vertelden ze vader wat er was voorgevallen.

„Dat is een slecht begin voor Cor,” zei Klinkhamer. „Als zijn tante het hoort, stuurt ze hem zeker meteen weer naar huis terug.”

„En wij krijgen natuurlijk weer de schuld,” zei Hielke.

Mevrouw Klinkhamer schudde bedenkelijk het hoofd, toen ze het verhaal hoorde.

„Die jongens toch!” zuchtte ze, „altijd hebben ze wat anders.” Een kwartier later kwam mevrouw Bleker vragen waar Cor bleef.

„Hij is nog in het dorp,” zei Sietse.

„Waarom is hij niet met jullie meegegaan?” vroeg buurvrouw.

„Hij weet toch dat we om zes uur moeten eten!”

Hielke en Sietse keken elkaar eens aan, ze wisten niet goed wat ze moesten antwoorden en haalden daarom hun schouders maar op.

Toen stond Klinkhamer op en sprak: „Ik zal Cor wel even halen, buurvrouw, ik moet toch nog naar het dorp.”

Klinkhamer stapte op zijn fiets en reed weg, vol verwachting nagekeken door Hielke en Sietse. Ze hadden toch maar een reuzebeste vader, vonden ze.

Tien minuten later kwam Klinkhamer met Cor terug.

„Hallo,” riep Cor vrolijk, „daar ben ik weer! Hebben jullie de bal?”

„Oké,” riepen zijn vrienden, en Hielke wierp hem de bal toe.

„En ga nu maar als de drommel naar je tante, anders krijg je er nog van langs,” sprak Klinkhamer.

„Nog wel bedankt, mijnheer,” riep Cor, en haastte zich naar huis.

„En, vader,” vroeg mevrouw Klinkhamer, „wilde Zwart z'n arrestant wel laten gaan?”

„Wel laten gaan? Hij bood zelfs zijn verontschuldiging aan. Hij had de jongen warempel helemaal vergeten.”

„Dat was niet aardig van Zwart,” vond moeder.

„Maar Cors tante weet gelukkig niets,” riep Sietse.

„Tja,” lachte Klinkhamer, „Cor heeft geboft, hij is met recht door het oog van een naald gekropen.”

HOOFDSTUK V

Hielke en Sietse vangen een aap en Gerben is nooit bang

Het weer was koud en guur toen er op een dag een sjofel gekleed man met een aap in het dorp verscheen. Het aapje, dat een versleten, groen jasje droeg, zat bibberend op de schouder van zijn meester. Af en toe probeerde het meer warmte te vinden door zo dicht mogelijk tegen zijn baas aan te kruipen, maar de norske man duwde het arme diertje telkens ruw terug, waarbij hij snauwde: „Zit toch stil, Jimmy, lelijk mormel dat je bent!”

Jim dook dan verschrikt ineen en keek daarbij met zijn kraaloogjes schuw naar de handen van zijn baas, alsof hij een pak slaag verwachtte.

Het duurde niet lang of de hele dorpsjeugd liep achter de vreemdeling aan. Natuurlijk waren ook Hielke en Sietse van de partij.

Toen de man het hevig rillende aapje weer zo ruw behandelde, riep Hielke: „Geef hem liever een warm jasje! Het beest sterft van de kou.”

„Hier, geef hem deze sjaal maar,” zei Sietse medelijdend,

terwijl hij zijn halsdoek aanbood.

De man lachte honend en zei dat het aapje direct wel warm zou worden van het klimmen.

Even later bond hij Jimmy aan een lange lijn en beval het diertje tegen de gevel van een hoog huis op te klauteren. Maar het aapje was stijf van de kou en kon zich bijna niet bewegen. Zijn baas ging hevig tekeer en schreeuwde daarbij zo luid, dat het samengestroomde publiek er schande van begon te spreken.

„’t Is een schande om een arm dier zo te mishandelen,” zei een oud vrouwtje.

De baas deed net alsof hij niets hoorde. Hij schold Jimmy voor een luiaard en gaf daarbij venijnige rukken aan het touw. Het arme dier probeerde angstig verder te klauteren. Op een vensterbank van de eerste verdieping rustte Jimmy even uit. Veel tijd kreeg hij daarvoor niet, want zijn baas trok opnieuw aan de lijn, en nu moest Jimmy naar beneden springen.

„Maar dat kan toch niet!” riepen de jongens verschrikt, „het aapje zal zeker doodvallen.”

„Ach wat,” bromde de man, „hij springt wel van tweemaal zo hoog,” en gaf dan zó’n ruk aan het touw, dat Jimmy wel naar beneden moest komen, of hij wilde of niet. Tot ieders opluchting sprong hij veilig in de armen van zijn baas, waarna

hij bibberend onder het jasje van de man kroop.

„Vooruit! Op de schouder!” commandeerde de baas. Jimmy ging weer op zijn oude plaatsje zitten.

Na deze voorstelling ging de man met zijn pet rond, maar de meeste mensen wilden niets geven. Verontwaardigd zeiden ze dat het een schandaal was om een arm dier van zo hoog te laten springen.

Anderen daarentegen gaven juist iets extra's, met de boodschap dat de baas een lekker hapje en een warm jasje voor het aapje moest gaan kopen.

„Dank u zeer, 't komt in orde,” beloofde de man, maar daarbij lachte hij zo vals dat niemand het geloofde.

„Die man is een barbaar!” zei Sietse, terwijl hij vol medelijden naar Jimmy keek.

Nadat het aapje nog enige malen hier en daar zijn kunsten had vertoond, was men bij het huis van Siegerdsma gekomen. Mijnheer Siegerdsma woonde naast de dokter.

„En nu krijgen we een extra voorstelling!” riep de man, en liet Jimmy tegen de hoge gevel van het huis opklauteren.

„Dat loopt nooit goed af,” fluisterde Hielke, terwijl de jongens in spanning de verrichtingen van Jimmy volgden.

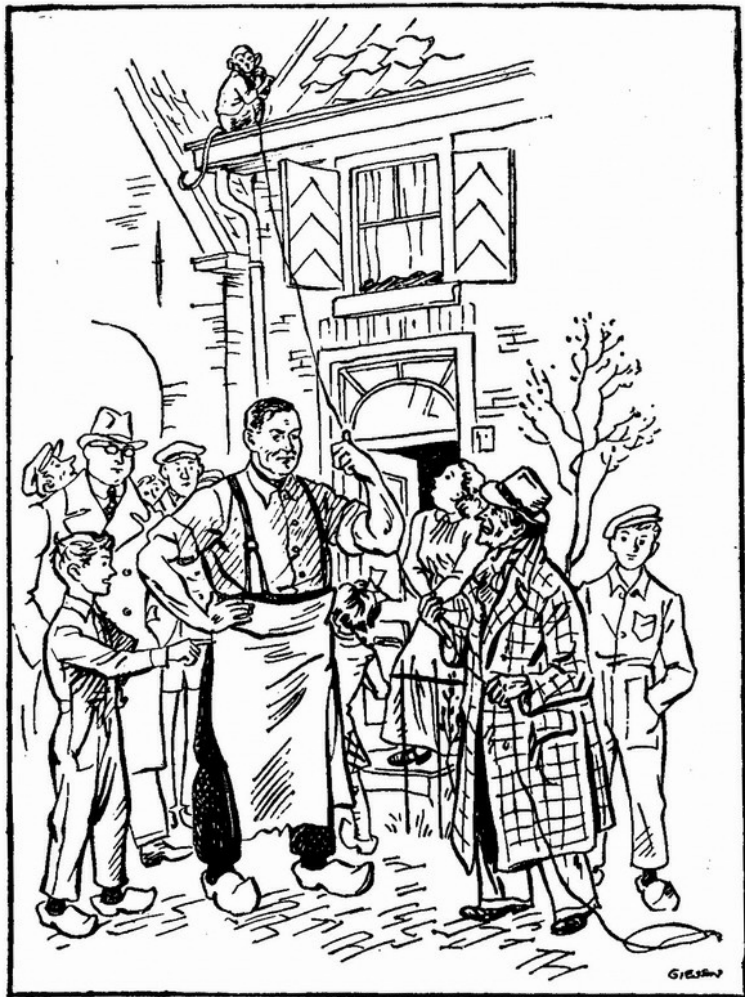
Langzaam klom hij langs een afvoerpijp omhoog, telkens stopte hij even en keek dan droevig naar beneden, alsof hij

vragen wilde om terug te mogen keren. Zijn baas joeg hem hoger en hoger, totdat Jimmy eindelijk de dakgoot had bereikt. Handig klom hij erin en keek dan ernstig over de rand naar beneden.

„Allé, luiaard, spring!” riep de man, terwijl hij aan het touw rukte.

Maar Jimmy durfde niet. Hij greep zich krampachtig aan de dakgoot vast en bleef hardnekkig weigeren om naar beneden te springen.

Zijn baas werd woedend en begon heel hard aan het touw te trekken, en daarbij het aapje uit te schelden voor alles wat maar lelijk was, tot grote verontwaardiging van de toeschouwers.

Toen hij Jimmy reeds half uit de goot had getrokken, verscheen plotseling Klinkhamer. De grote, forse smid ging vlak voor de kermisreiziger staan en sprak dreigend: „Als je nog één ruk aan dat touw durft te geven, krijg je van mij een pak slaag dat je lang zal heugen, dierenbeul!”

Daar schrok de man zichtbaar van. Hij zag drommels goed dat er met die sterke smid niet viel te spotten.

Van schrik liet hij het touw een moment los van welke gelegenheid Jimmy vlug gebruik maakte om weer in de goot terug te klauteren.

Toen de baas het touw weer wilde vastgrijpen, zag hij tot zijn grote verbazing dat het reeds op de grond lag. Jimmy was vrij! Zijn guitige kopje kwam verbaasd over de rand gluren.

„Hoera!” juichten de jongens. „Vooruit Jimmy, maak dat je wegkomt.”

„Wel heb ik ooit, lelijke aap, kom hier!” riep de baas, zijn vuist dreigend omhoog.

Jimmy stoorde er zich niet aan en onder het hoerageroep van de jongens klom hij snel bij de dakpannen omhoog en verdween achter een schoorsteen.

„Dat is je verdiende loon,” sprak Klinkhamer, „’t Is te wensen dat je hem nooit weer terugkrijgt.”

„Hm,” was het onverschillige antwoord. „Die aap was toch al

ziek. Over een paar dagen is hij wel dood.”

„Je moest je schamen,” zei Klinkhamer bars.

„Wat betekent die oploep hier voor mijn huis?” vroeg plotseling mijnheer Siegerdsma, die juist van een wandeling terugkeerde.

„Mijnheer, mijn aap is op uw dak gevlucht, staat u mij toe dat ik hem er afhaal?” vroeg de man, terwijl hij zijn hoed afnam.

„’t Is beter dat hij het diertje maar met rust laat,” sprak Klinkhamer. „Hij verzorgt het zó slecht, dat het binnenkort wel dood zal gaan.”

„Zo, zo,” zei mijnheer Siegerdsma bedachtzaam, „dus de aap is voor zijn baas gevlucht.”

„Maar mijnheer, ik moet de aap terug hebben, het dier is nog minstens tien gulden waard.”

Bij deze woorden keken mijnheer Siegerdsma en Klinkhamer elkaar veelbetekenend aan. Ze hadden meteen begrepen dat de man geld wilde hebben.

„Hier heb je twee rijksdaalders,” sprak mijnheer Siegerdsma kortaf, „en laat dan je aapje maar verder aan ons over.”

„Dat is veel te weinig,” zei de man mopperend. „Doet u er nog een rijksdaalder bij!”

„Nee,” klonk het bits.

„Goed, goed, ’t is best. Dank u wel.” Terwijl hij het geld

zorgvuldig wegborg, zei de man sluw lachend: „’k Mag niet mopperen, vijf gulden voor een zieke aap. Succes met het beest, zie maar dat je hem te pakken krijgt.”

Vergenoegd lachend, omdat hij die boertjes zo te pakken had genomen, verdween de man in de richting van de stad.

„Dus nu ben ik eigenaar van een aap?” vroeg mijnheer Siegerdsma lachend, terwijl hij op het dak tuurde. „Hoe ziet het dier eruit? En waar zit-ie?”

„Mogen wij hem voor u vangen, mijnheer?” vroegen Hielke en Sietse.

„Als het jullie lukt, zonder hem pijn te doen, mogen jullie hem hebben,” zei mijnheer, Siegerdsma.

„Dat zal niet gaan,” sprak Klinkhamer, „ik heb aan twee apen al meer dan genoeg.”

Daar moest mijnheer Siegerdsma hartelijk om lachen.

„Enfin, jongens,” zei hij, „proberen jullie hem eerst maar eens te vangen, daarna zullen we wel verder zien.”

Dat lieten Hielke en Sietse zich geen tweemaal zeggen en lachend nagekeken door de beide mannen holden ze de tuin in. Juist toen ze achter het huis kwamen, zag Hielke het aapje vanaf het dak in een nabij staande boom springen.

„Ja, daar is-ie,” riep hij verheugd. „Kijk, in die boom!”

„Waar dan?” vroeg Sietse, tussen de takken zoekend.

„Tja, nu zie ik hem ook niet meer, hij zit zeker aan de andere kant van de stam.”

Ze liepen om de boom heen, maar konden eerst nergens een spoor van het aapje ontdekken. Zijn groene jasje paste zo goed bij de kleur van de boomstam, dat het nogal even duurde, voordat Sietse hem eindelijk zag.

„Ja, kijk! Vlak bij de top,” riep hij opgewonden. „Wacht, ik zal er even inklimmen!”

Meteen sloeg hij zijn armen om de stam, en hoewel de boom nat en vies was, zodat Sietse overall weldra helemaal groen zag, klom hij handig omhoog.

Maar als hij gedacht had dat Jimmy zich rustig zou laten vangen, had hij toch misgeraden! Want nauwelijks was Sietse halverwege, of Jimmy kroop op een lange tak, zwiepte even op en neer, en sprong dan lenig over op een andere boom. Hielke begon nu op zijn beurt tegen de andere stam op te klauteren, doch het aapje was veel vlugger dan de jongens, en telkens als ze dachten Jimmy te kunnen grijpen, sprong hij weer in een volgende boom.

Het werd reeds schemerig en de jongens haastten zich meer en meer om Jimmy te vangen, want als straks de duisternis inviel, zouden ze de jacht moeten staken. Ze waren nu helemaal groen en nat van de glibberige stammen. Hielke had

een grote scheur in zijn overall en Sietse een buil op zijn voorhoofd gekregen, omdat hij zich aan een tak had gestoten, maar al hun moeite bleek voor niets te zijn geweest. Het was nu bijna geheel donker geworden en ze zagen het aapje nergens meer.

Moe en hongerig gingen ze naar huis. Toen moeder het tweetal zo toegetakeld zag verschijnen, riep ze boos:

„Is het weer zover? Moet moeder weer voor jullie plezier aan de wastobbe staan?”

„Maar moeder, dat arme zieke aapje zit nog in de kou, en toen hebben wij ons best gedaan om het te vangen.”

„Zieke aapje?” vroeg mevrouw Klinkhamer verbaasd. Hielke vertelde haar in geuren en kleuren wat er was voorgevallen.

„Maar jullie hadden toch wel een beetje voorzichtiger kunnen zijn met die klimpartij,” vond moeder. „Enfin, trek de overalls maar uit, dan zal ik jullie andere geven.”

„En, moeder,” vroeg Sietse, „mogen wij het aapje dan hebben?”

„Nee Sietse, dat gaat niet, jongen. Een aap is geen hond. We weten helemaal niet hoe we zo’n dier moeten verzorgen en het zou misschien wel gauw sterven. Het beste is dat jullie het aan de dierentuin in de stad geven.”

„Dan moeten we het toch eerst vangen,” lachte Hielke.

„Maar je klimt niet weer in de bomen, hoor!” waarschuwde moeder.

„Als het morgen maar niet verdwenen is,” peinsde Sietse, „of van de kou is omgekomen.”

Die nacht sliepen de jongens lang niet rustig. Telkens moesten ze aan het arme aapje denken, dat nu alleen ergens buiten in de koude nacht zat. Waar zou het zijn? Sietse stond zelfs een paar maal op om door het raam te kijken, maar hoewel de maan de omtrek helder verlichtte, kon hij toch niets van Jimmy ontdekken.

Eindelijk was de nacht voorbij. Toen het nog maar nauwelijks licht was, waren Hielke en Sietse alweer in de tuin van mijnheer Siegerdsma, op zoek naar Jimmy. Ze keken in alle bomen, maar zagen hem niet.

„Misschien zit hij ergens onder een struik,” zei Hielke, en begon meteen langs de heesters en struiken te kruipen. Hij keek onder alle neerhangende takken, maar van Jimmy vond hij geen spoor.

Sietse meende echter dat het aapje liever niet op de grond overnachtte. Daarom bleef hij hardnekkig langs de stammen en takken turen. Toen ze eindelijk overtuigd waren dat Jimmy niet meer in de tuin van mijnheer Siegerdsma verscholen zat,

kropen ze door de heg en kwamen zo in de tuin van de dokter.

De dokter zag zijn beide buurjongens op een vreemde manier door zijn tuin sluipen. Sietse liep met het hoofd in de nek omhoog te kijken, terwijl Hielke warempel op handen en voeten langs de struiken kroop.

„Er lopen twee Indianen in onze tuin,” sprak de dokter tegen zijn vrouw.

„Twee Indianen?” vroeg mevrouw verbaasd, en dan ontdekte ook zij de sluipende tweeling van buurman Klinkhamer.

„Ik zal even vragen wat dat moet beduiden,” zei de dokter, die nieuwsgierig geworden was.

Juist toen hij in de deur verscheen, had Sietse het aapje ontdekt.

„Daar is-ie!” riep hij opgewonden.

„Wie?” vroeg de dokter verwonderd.

„De aap van mijnheer Siegerdsma, dokter. Kijk, daar op die tak, ziet u wel?”

Ja, warempel! Nu zag de dokter het ook. Een kleumend, klein diertje met een oud, groen jasje over zijn kopje getrokken, zat ineengedoken op een tak, angstig naar hen te kijken.

„Ik wist niet, dat mijnheer Siegerdsma een aapje had,” zei de dokter verbaasd.

„Mijnheer Siegerdsma heeft hem zelf ook nog nooit gezien,” lachte Hielke. „Gisteren heeft hij hem pas van een kermisreiziger gekocht, omdat het aapje op zijn dak was gevlucht, en ’t diertje ziek was.”

„Ja dokter,” zei Sietse, „die man zorgde heel slecht voor het arme dier, en nu moeten wij hem vangen.”

„Zo? En hoe dachten jullie dat te doen?”

„We zullen proberen om hem in een hoekje te drijven, zodat hij niet meer ontluchten kan, en dan grijpen we hem,” zei Sietse.

„Nee vriend,” lachte de dokter. „Dat is helemaal fout. De aap laat zich op die manier nooit vangen.”

„Maar wat moeten we dan doen dokter?” vroeg Hielke.

„Laten we eens kijken, jongens.”

De dokter liep een eindje de tuin in en keek dan van de boom naar het huis.

„Ik denk dat ik het weet! Die tak, waarop het aapje zit, reikt bijna tot het raam van de slaapkamer. Het diertje is natuurlijk erg hongerig en daarom gaan we een banaan voor hem op de vensterbank leggen. Het raam laten we openstaan en binnen leggen we nog een paar bananen. Zo lokken we hem in de kamer, trekken dan met een touw het raam dicht en het aapje is gevangen.”

„Fijn dokter,” riep Hielke, „zo loopt hij prachtig in de val.”

„Dat is nog niet gezegd, jongetje. Een aap is niet dom! Maar we zullen het in ieder geval proberen.”

Ze gingen met de dokter mee naar binnen. In de slaapkamer zette de dokter het raam wijd open en legde een banaan op de vensterbank als lokaas. Op een tafeltje werden er nog twee neergelegd en nadat de dokter een touw aan het openstaande raam had vastgebonden, sprak hij:

„Zo jongens, nu moeten jullie zolang de wacht houden. Zorg ervoor dat het aapje jullie vooral niet ziet en handel niet te haastig. Pas als het diertje goed binnen is, trekken jullie het raam dicht. Begrepen?”

„O ja, dokter, ’t is heel eenvoudig,” zei Hielke. „Als Jimmy nu maar komt.”

„Daarvoor moeten jullie flink geduld hebben. Het kan een half uur, maar ook wel veel langer duren.”

Glimlachend liet dokter de tweeling alleen. Gespannen keken de jongens door de kier van de deur. Ze konden het aapje net zien zitten. Bewegingloos zat het naar het raam te turen. Het geduld van Hielke en Sietse werd wel zwaar op de proef gesteld.

Maar ’kijk, eindelijk kwam er enige beweging in Jimmy. Hij kwam heel voorzichtig dichterbij het raam, wantrouwend om

zich heen kijkend.

„Ja, hij komt!” fluisterde Hielke.

„Ssst!” waarschuwde z'n broer.

Weer bleef Jimmy een poosje doodstil zitten. En dan, onverwachts, kwam hij met een sprong op de vensterbank terecht, greep de banaan en vluchtte daarna weer op de boomtak terug.

„Drommels, dat gaat niet goed!” bromde Sietse.

„Geduld, Sietse, als hij het lekker vindt, komt hij natuurlijk terug. Zie hem eens smullen!”

Met zijn kleine, zwarte handjes haalde Jimmy handig de schil van de banaan, waarna hij er gretig grote stukken af hapte. Nadat hij alles zorgvuldig had opgegeten, wierp hij de schil naar beneden en bleef dan weer een tijdje roerloos zitten kijken.

't Was alsof hij zat te overleggen hoe hij aan meer van dat lekkere voedsel kon komen. Plotseling had hij zijn besluit genomen. In een wip zat hij weer op de vensterbank en keek dan nieuwsgierig naar binnen.

Aandachtig volgden de jongens al zijn bewegingen.

Tenslotte won de honger het van Jimmy's angst, en handig sprong hij van de vensterbank op het tafeltje, waar nog twee bananen lagen.

Nu was het tijd om het raam dicht te trekken, hetgeen Sietse dan ook vlug deed.

Daarna gingen ze naar binnen, en plotseling zag Jimmy dat hij gevangen was. Van schrik liet hij de banaan, welke hij juist wilde oppeuzelen, vallen, en keek dan met bange oogjes van de een naar de ander.

Hielke raapte de banaan weer op en gaf hem opnieuw aan Jimmy.

„Hier jè,” zei hij vriendelijk, „eet hem maar lekker op.”

Aarzelend nam het aapje de vrucht weer in zijn kleine handjes. Hij scheen te begrijpen dat de jongens het goed met hem meenden, en dankbaar begon hij weer te eten.

Hielke en Sietse vonden het vermakelijk om te zien hoe vlug Jimmy de banaan uit zijn schil wist te halen. Hij had er reeds drie opgegeten en was nu helemaal niet bang meer. Gewillig liet hij toe dat Hielke hem over zijn kopje streelde.

„Wat een lief dier, hè,” zei Hielke. „Hoe kon die man toch zo ruw tegen hem zijn!”

„Wat rilt hij telkens, zou hij ziek zijn?” vroeg Sietse bezorgd.

„Kom, we brengen hem gauw bij de dokter.”

Met Jimmy stijf tegen zich aangedrukt liep Hielke voorzichtig de trap af. Beneden in de gang kwam de dokter hen reeds tegemoet.

„Is het gelukt, jongens?” vroeg hij vrolijk, en dan Jimmy aandachtig bekijkend, vervolgde hij: „Ik denk dat hij kou gevat heeft. Kom maar mee, we zullen hem eens even onderzoeken.”

De dokter voelde zijn pols, beluisterde zijn borst en kwam toen tot de ontdekking dat het aapje een ernstige kou had gevat.

„Gaat hij nu dood?” vroeg Sietse met bevende stem.

„Ik denk het niet, als hij maar goed verzorgd wordt.”

Dan keek hij het arme aapje nog eens aan en zei medelijdend: „Ik denk, dat hij voorlopig maar bij mij moet blijven, tot hij weer helemaal gezond is. En dan zullen we wel verder zien.”

Dat vonden de jongens een reuze-idee. Jimmy kon het nergens beter krijgen, vonden ze en vol blijdschap gingen ze het goede nieuws thuis vertellen.

„Nu mogen wij voortaan fijn met hem spelen,” zei Sietse.

Mijnheer Siegerdsma vond het eveneens een prachtige oplossing. Hij wist toch niet wat hij met het aapje moest beginnen.

Mevrouw maakte een mooi rood jasje voor Jimmy, en door de goede verzorging was hij reeds na een paar dagen geheel hersteld.

Hielke en Sietse kwamen iedere dag even kijken. Ze waren reeds goede vrienden met Jimmy geworden. Iedereen vond het een lief dier.

Jimmy was ongeveer vijf dagen bij de dokter, toen Gerben op een avond met zijn motor bij Klinkhamer verscheen. Een grote zakdoek had hij om zijn hoofd geknoopt.

„Heb je koude oren, Gerben?” vroeg Hielke.

„Kiespijn!” bromde Gerben kortaf.

„Dan moet je naar de dokter gaan,” raadde Klinkhamer hem aan.

Gerben mompelde iets onverstaanbaars.

„Hij durft niet,” plaagde Sietse.

„Nou en of!” zei Gerben boos en liep meteen de smederij uit.

„Gerben is niet best te spreken,” lachte Klinkhamer.

Hielke en Sietse gingen even buiten kijken, waar Gerben gebleven was. Toen ze hem evenwel in de tuin van de dokter zagen verdwijnen, zei Sietse:

„Gerben laat zijn kies toch trekken. Hij had zeker wel erge pijn.”

Gerben werd door de dienstbode in de wachtkamer gelaten. Daar zat hij nu helemaal alleen te wachten, tot de dokter hem kwam helpen. Zijn pet had hij naast zich neergelegd, maar

plotseling was het hoofddeksel verdwenen. Gerben keek op de vloer en onder de tafel, maar nergens was zijn pet te vinden. En juist toen hij begon te geloven, dat hij hem in de smederij had laten liggen, werd er van achteren aan zijn haar getrokken.

Verbaasd draaide Gerben zich om en zag... een klein zwart handje nog juist achter de bank verdwijnen. Meteen slaakte hij een kreet van schrik en rende de kamer uit. Daar verscheen de dokter.

„Maar Gerben, wat scheelt je?” vroeg hij verwonderd. „Heb je zo’n pijn?”

„Daar, dokter,” stotterde Gerben, terwijl hij angstig naar de deur keek, „daar zit een spook! O, wat ben ik geschrokken!”

Een moment zag de dokter hem niet begrijpend aan, maar dan begon hij plotseling onbedaarlijk te lachen, want in de deuropening verscheen Jimmy met de grote pet van Gerben op.

„Een aap?” vroeg Gerben verbaasd.

„Ja Gerben, dat is mijn nieuwe huisgenoot,” lachte de dokter, waarna hij Jimmy de pet afnam en aan Gerben teruggaf.

„En Gerben, wat kwam je hier eigenlijk doen?”

„Ik had zo’n kiespijn dokter. Maarre... ’t is nu helemaal over!”

„Dat komt van de schrik, Gerben. Ik zal er toch maar even

naar kijken.”

Toen Gerben even later in de smederij terugkwam, vroeg Klinkhamer: „En, is de verschrikkelijk gevaarlijke operatie gelukt?”

„O ja, binnen vijf minuten had de dokter de kies eruit.”

„Deed het pijn? Was je niet bang?” vroegen de jongens.

„Bang? Waarvoor? Bang ben ik nooit!” snoefde Gerben, Maar dat hij net voor een klein aapje op de vlucht was gegaan, dat vertelde Gerben niet...

HOOFDSTUK VI

't Wordt winter — De jongens bouwen een sneeuwpop en Cor verandert in een chocoladepop

Het werd kouder. De wind draaide naar het oosten en het vroom al een paar graden. De vaarten en sloten waren met een dun laagje ijs bedekt, en natuurlijk probeerden de jongens of het al sterk genoeg was.

Voorzichtig stampte Sietse er met zijn klomp op, maar hij trapte er weldra doorheen. Als Hielke zijn broer niet juist op tijd had teruggetrokken, was Sietse zeker met een nat pak thuisgekomen. Nu kreeg hij alleen een natte sok, welke hij bij vader in de smederij ging drogen.

„Is 't weer zover?” mopperde Klinkhamer, „moet je weer verkouden worden? Blijf bij het ijs vandaan! 't Is nog veel te dun. 't Heeft pas één nacht gevoren.”

„En als het vannacht weer vriest, is het dan wel sterk genoeg, vader?” vroeg Hielke.

„Welnee jongen, het duurt minstens vier dagen voordat het ijs betrouwbaar is.”

„Maar op het ondergelopen land kunnen we morgen best

rijden,” meende Sietse.

„Ja, dat zou je wel willen, jongetje,” sprak Klinkhamer, „maar ’t gebeurt niet! Voordat je ’t weet rij’ je boven een diepe sloot en dan zak je er natuurlijk door. Een paar dagen geduld, jongens, en dan mogen jullie de schaatsen onderbinden. Tenminste... als het blijft vriezen, maar eerlijk gezegd, ik geloof het niet.

Kijk maar eens naar de lucht, als ik het goed zie, krijgen we sneeuw.”

„Bah, sneeuw,” zei Sietse. „Dat bederft het ijs natuurlijk helemaal!”

„Tja, maar bij een winter hoort nu eenmaal sneeuw,” lachte Klinkhamer.

En inderdaad! Toen de jongens de volgende morgen wakker werden, was het eerste wat hun opviel, dat het buiten zo stil was. Ze stonden op en bliezen tegen de met bloemen bedekte ruiten, tot ze ieder een kijkgaatje hadden.

Tot Sietses grote teleurstelling zagen ze, dat alles onder een dik pak sneeuw bedolven lag.

„Dat is erg jammer,” vond hij.

„Och, waarom?” zei Hielke. „We kunnen met de sneeuw toch ook plezier hebben!”

„De mussen vinden ’t ook niet prettig, kijk ze daar eens stil in

de pereboom zitten,” zei Sietse.

„Drommels, daar komt de kat van de dokter!” schrok Hielke.
„Gauw, maak het raam open! Zo meteen pakt hij nog zo’n arm musje.”

Vlug draaide Sietse het raam open en dan grepen ze ieder een handvol sneeuw uit de dakgoot. In een ommezien hadden ze een stevige bal gekneet en gooiden die naar de kat, die juist klaar zat voor een sprong. Verschrikt sprong de kat in de tuin van buurman Bleker. Sietse zond hem nog vlug een sneeuwbal na, maar o wee! Hij gooide veel te ver en te hoog en pang.... daar vloog een ruit van buurmans schuurtje aan scherven.

Mijnheer Bleker kwam juist naar buiten. Hij keek onderzoekend naar het huis van Klinkhamer en ontdekte de beide boosdoeners voor het raam.

„Dat zullen jullie betalen,” riep hij nijdig.

„’t Was heus per ongeluk, buurman! Ik zou..

„Daar heb ik niets mee te maken. Zorg maar dat er vandaag een nieuwe ruit ingezet wordt, anders ga ik naar de politie!”

Mopperend ging mijnheer Bleker de schade opnemen, toen hij plotseling iets nats en koude in zijn nek gekwakt kreeg. Cor, die pas was opgestaan en van de kapotte ruit niets afwist, zag zijn oom bij het schuurtje staan, en maakte meteen van de

gelegenheid gebruik om hem met een zacht sneeuwballetje te verrassen...

In plaats dat oom lachend omhoog keek, zag Cor hem tot zijn grote verbazing woedend de vuist schudden in de richting van het huis van buurman Klinkhamer.

„Als het nu maar uit is!” riep hij toornig. „Wat denken jullie wel? Als het weer gebeurt bel ik de politie op!”

„Maar mijnheer, dat deden wij niet!” riepen de jongens.

„Zo zo, en nog jokken ook! 't Is fraai!”

Dan zag mijnheer Bleker het glunderend gezicht van Cor, en meteen begreep hij wie de sneeuwbal in zijn nek had gegoooid. Driftig ging hij naar binnen.

„Cor, we willen straks een sneeuwhuis maken, kom je helpen?” riep Hielke.

„Natuurlijk jó! Ik kom zo gauw mogelijk!”

Cor werd door zijn tante naar beneden geroepen.

„De dag begint alweer goed,” mopperde Sietse. „Dat ruitje kost minstens een gulden.”

„Dat is de man twee kwartjes,” lachte Hielke.

„Ja, maar jij hoeft het niet te betalen,” zei Sietse.

„Maar jó, we betalen toch altijd alles samen? Nee hoor, ieder de helft, zo hoort het.”

„Je bent een reuzebroer,” lachte Sietse dankbaar, en dan

gingen ze naar beneden.

Aan de ontbijttafel vertelde Sietse hoe de kat van de dokter de mussen wilde pakken.

„Hè, die nare katten ook!” vond moeder. „En heeft hij nog zo’n arm musje gegrepen?”

„Nee moeder, want toen hebben wij hem verjaagd met sneeuwballen.”

„Dat was flink, jongens.”

Goedkeurend knikte moeder haar beide zoons toe.

„Ja moeder,” zei Sietse, „en toen... en toen gooide ik per ongeluk een ruitje stuk van buurmans schuur.”

„Zoouou...?” zei moeder en dan was het een moment heel stil in de kamer.

„Hè, wat?” vroeg Klinkhamer, zijn krant dichtvouwend, „waarom zijn jullie plotseling zo stil?”

„Sietse heeft een ruit kapot gegooid bij buurman,” sprak moeder.

„Wel drommel nog aan toe, begint ’t nu al? Nauwelijks wakker of ze hebben alweer kattenkwaad uitgehaald. Vooruit, ga direct naar buurman en bied je verontschuldiging aan, en zeg dat je het wel zult betalen.”

„Dat hebben we al gedaan, vader,” zei Hielke

„Sietse had het goed bedoeld,” zei moeder, „laten we er

verder maar niet over praten.”

„Maar denk eraan, als ik vandaag een van jullie weer met sneeuwballen zie gooien, duw ik je zo in het koude water van de koelbak,” waarschuwde Klinkhamer, waarop hij opnieuw z’n krant openvouwde en weer rustig ging zitten lezen.

Even later gingen Hielke en Sietse, gewapend met een gulden, op weg naar schilder Kok.

„Goedemorgen, Kok,” groetten ze beleefd. „Wilt u vandaag even een nieuwe ruit in het schuurtje van mijnheer Bleker zetten?” vroeg Sietse.

„Zo zo,” glimlachte de schilder, „jullie hebben zeker wel met sneeuwballen gegooid?”

„Ja Kok, maar niet met opzet,” zei Sietse.

Op de vraag van de schilder hoe groot de kapotte ruit ongeveer was, zei Hielke: „Kijk, zo groot als mijn zakdoek.”

„Dat kost jullie twee kwartjes, jongelui.”

Sietse betaalde en ze gingen tevreden naar huis. De prijs van het ruitje was hun reuze meegevallen, en buurman zou nu wel niet meer boos op hen zijn.

Cor wachtte hen reeds op.

„Hallo! Waar zullen we een sneeuwhuis bouwen?” vroeg hij opgewekt.

„Hier achter de smederij,” zei Sietse, „er ligt sneeuw genoeg.”

Meteen maakte hij een dikke bal en begon die over het veldje te rollen. Doordat de sneeuw eraan bleef kleven, werd de bal zienderogen dikker. Hielke en Cor volgden dit voorbeeld en weldra hadden ze zoveel sneeuw verzameld, dat ze er een flinke berg van konden maken. Daarna stampten ze de sneeuw stevig in elkaar. Sietse haalde een schop uit de smederij en hiermee begon hij de berg uit te hollen. De losgegraven sneeuw werd door Cor en Hielke weer boven op de hoop geworpen. Zo werd de hut steeds hoger. Maar toen Sietse aan de achterkant met zijn schop door de wand stak, riep Hielke:

„Stop Sietse, je gaat te ver!”

„Oké, dan ga ik nu het dak nog wat uithollen,” zei Sietse.

„Maar maak het niet te dun, want dan ploft alles naar beneden, en kunnen we weer van voren af aan beginnen,” waarschuwde Hielke.

„Even kijken hoeveel er nog uit kan,” zei Sietse.

Hij ging naast de hut staan en riep: „O, ik zie ’t al, ik kan het dak best zo ver uithollen, dat ik er precies rechtop onder kan staan.”

Cor, die nog nooit een sneeuwhuis had gemaakt, vond het reuzeleuk.

„Maar valt het dak niet naar beneden?” vroeg hij.

„Welnee,” zei Hielke, „we hebben het altijd zo gedaan, en nog nooit is het dak ingezakt.”

Sietse maakte de wanden van binnen glad, en toen was de sneeuwwhut klaar. Zij plaatsten er drie lege kistjes in, en zo konden ze er prachtig in bivakkeren.

„Wat is het hier lekker warm,” zei Cor, „ik had gedacht dat het in de sneeuw juist koud zou zijn.”

„Je kunt er best in overnachten,” zei Sietse, „dat doen de Eskimo’s ook.”

„Ja, nu zijn we echte Eskimo’s,” lachte Hielke. „Maar we hebben geen rendieren.”

„Zitten jullie hier binnen, jongens?” kwam mevrouw Klinkhamer vragen. Ze bukte zich om door de opening te kijken en ontdekte dan de drie glunderende vrienden.

„Een mooie hut, hè moeder! Dit is een Eskimohut!”

„Dat hebben jullie kranig gemaakt,” prees moeder. „En als nu een van jullie even voor me naar de bakker wil gaan om een brood te halen, trakteer ik op chocolademelk.” „Ha fijn, moeder, en dan drinken we het hier in de hut op!”

„Kom jongens, we gaan samen,” riep Hielke.

Een kwartier later kreeg moeder het brood.

„Dat duurde ook lang, en wat is het nat!” zei ze argwanend.

„O, ’t is niets, moeder, ’t heeft even in de sneeuw gelegen,

omdat de slagersknecht ons met sneeuwballen gooide,” zei Sietse.

„Liet je het toen van schrik op de grond vallen?”

„Welnee moeder, ik heb het voorzichtig op de sneeuw gelegd, omdat ik anders niet terug kon gooien.”

„’t Is fraai,” zei ze.

„Krijgen we nu chocola, moeder?” vroeg Hielke.

„Ja, er staat voor ieder een beker in de keuken, maar denk erom, ’t is nog heet!”

„Dank u wel, moeder.”

Verheugd namen ze de chocola mee, en de handen warmende aan de hete bekers, zaten ze genoeglijk in de hut te drinken.

„Dat smaakt goed,” zei Sietse, die zijn beker reeds half leeg had.

„Ik verbrand mijn tong,” zei Hielke, „hoe kun je zo heet drinken!”

„Sietse heeft een maag van blik,” lachte Cor.

Plotseling viel er een stuk sneeuw uit het dak.

„We hebben het niet goed gemaakt,” zei Hielke. „We hadden de sneeuw, die we erbij opgegooid hebben, beter moeten vast stampen.”

„Gaat ’t inzakken?” vroeg Cor, en hij kroop alvast naar de

uitgang.

„Ben je mal!” zei Sietse, „het dak is sterk genoeg.

Maar vanavond zullen we er een paar emmers water over gieten, dan vriest er een stevige korst op.”

„Hei daar! Zijn de Indianen thuis?” werd er geroepen.

Gerben verscheen voor de opening.

„Indianen?” riepen de jongens lachend. „Die leven toch niet in sneeuwhutten, Gerben! Wij zijn Eskimo's!”

„Nou ja,” sprak Gerben, „Indianen of Eskimo's, 't zijn toch allemaal rare snoeshanen!” Lachend voegde hij erbij: „Net als jullie!”

Dat vonden de jongens grappig. Die Gerben was toch een olijke snaak.

„Hebben jullie het niet koud?” vroeg Gerben, die de kraag van zijn dikke winterjas hoog had opgezet.

„Welnee, Gerben. 't Is hier juist lekker warm.”

Maar dat geloofde Gerben niet.

„Kom dan maar binnen,” riep Sietse.

Gerben kroop door de opening. In gebukte houding ging hij tussen de jongens staan, en kwam dan tot de ontdekking dat het in de hut inderdaad lekker warm was.

„Dat valt me reuze mee,” zei hij, maar dan vergat hij een moment dat hij niet rechtop kon staan en stootte met zijn

hoofd tegen het zachte sneeuwdak. Tot grote schrik van de jongens ging Gerben er dwars doorheen.

Plotseling stortte het hele dak naar beneden. Er klonk gegil en geschreeuw. Vader en moeder, die direct toesnelden, zagen spartelende armen en benen uit de sneeuwhoop steken.

Hieruit dook eerst Gerben al proestend op en daarna kwamen één voor één de jongens te voorschijn.

„Die sufferd maakt onze hele sneeuwhut kapot!” schold Sietse.

Gerben knipperde met zijn ogen en haalde een brok sneeuw tussen zijn kraag vandaan, dat hem wat al te kil in zijn nek lag.

„Hm,” bromde hij, „’t is wat moois! Als de Eskimo’s in zulke slechte hutten wonen, zullen ze wel gauw bevroren!”

Hielke lachte onbedaarlijk. Hij vond het een reuze-grap.

Tenslotte lachten ze allemaal mee. Het was immers zonder ongelukken afgelopen!

„Maar wat ziet je jasje eruit, Cor,” merkte mevrouw Klinkhamer op.

„Dat is chocolademelk, mevrouw, ik had er nog niets van gedronken, omdat het zo heet was.”

„Ha, ha, ha,” lachte Klinkhamer. „Jij bent dus een chocoladepop in plaats van een sneeuwpop.”

Maar Cors tante lachte niet.

„Altijd is er wat, als je met die Klinkhamertjes speelt,”
mopperde ze kwaad. „Ik zal meteen een overall voor je
kopen, want zo gaat ’t niet langer.”

Van die dag af droeg Cor een overall.

„Dat staat je ook veel beter,” zei Klinkhamer. „Jongens die
fluwelen jasjes dragen zijn geen echte jongens.”

En daar was Cor het roerend mee eens.

HOOFDSTUK VII

De eerste tocht op de schaatsen neemt voor Hielke en Sietse een onverwacht einde De glijbaan

Van de ingezakte sneeuwhut gingen de jongens een glijbaan maken. Langs een helling konden ze met een slee naar beneden glijden. Toen de baan klaar was, moest Sietse natuurlijk eerst proberen hoe het ging. Hij nam op de slee plaats, en Hielke en Cor gaven hem een flinke duw.

In volle vaart gleed Sietse de helling af, maar halverwege vloog de slee uit de baan en Sietse rolde hals over kop naar beneden. Daarbij stootte hij zijn hoofd tegen de slee, en liep natuurlijk een flinke buil op.

„Daar moet je gauw wat sneeuw op doen raadde Cor hem aan, „dat koelt af en dan wordt de buil niet zo groot.”

Klinkhamer, die vanuit de smederij naar het s van de jongens had staan kijken, kwam haastig toegelopen.

„Heb je een gat in je hoofd?"vroeg hij bezorgd

„Nee vader, gelukkig niet, het is geloof ik maar klein schrammetje.”

„Jullie spelen altijd zo ruw,” mopperde Klinkhamer.

„Kunnen jullie geen ander spelletje bedenken.”

Daar wilden de jongens niets van weten! Het ging immers juist zo fijn, maar de helling deugde niet. Nadat ze de zijanten hoger gemaakt hadden, zodat baan de vorm van een goot kreeg, wilde Hielke eens proberen.

En jawel hoor, nu ging het prachtig! Met een flinke snelheid gleed hij naar beneden in de richting van de smederij.

Boem! Met een schok stopte de slee tegen de deur.

Hielke had een reuzepret.

„O, jongens, wat gaat dat fijn!” riep hij opgetogen.

Maar... meteen werd de deur van de smederij opengetrokken en de smid kwam vragen, wat dat lawaai te betekenen had.

„De slee kwam tegen de deur, vader,” lachte Hielke.

„Zorg er dan voor dat het niet weer gebeurt!”

„We zullen eraan denken, vader,” beloofde Hielke.

Daarop stelde Sietse voor een bocht onder aan de helling te maken, zodat de slee een andere richting zou nemen.

„Maar dan kom je in buurmans heg terecht,” merkte Hielke op.

„Laten we ook een helling voor de deur maken,” zei Cor.

„Dan loopt de slee daar tegenop, en glijdt meteen weer terug.”

Dat vonden Hielke en Sietse een goed idee, en ze gingen

meteen aan het werk. Spoedig hadden ze zoveel sneeuw voor de deur geschept, dat het volgens Sietse wel genoeg was.

Cor ging op de slee zitten. Met een ferme duw van de tweeling suisde Cor naar beneden. De slee kwam bijna tot de deur, maar gleed dan netjes terug.

„Het gaat geweldig, jongens!” juichte Cor.

„Nu is het mijn beurt weer,” riep Sietse.

Ze sjorden de slee omhoog en dan ging Sietse er achterstevoren op zitten. Zo liet hij zich joelend van pret naar beneden glijden. Dat ging natuurlijk veel fijner, en de andere twee volgden dan ook weldra zijn voorbeeld. Daarna gingen ze met zijn tweeën op de slee zitten, en tenslotte alle drie tegelijk.

En juist toen de pret op zijn hoogst was, ging de deur van de smederij open en tuimelde Klinkhamer naar buiten. Hij wist niet, dat er zo’n geweldige berg sneeuw voor de deur lag en zo viel hij languit voorover.

„Wel verdraaid,” riep hij, „nu dat weer. Wacht, ik zal jullie leren.”

Maar toen hij opgestaan was en de beteuterde gezichten van de jongens zag, schoot hij plotseling in de lach.

„Jullie zijn onverbeterlijk,” zei hij hoofdschuddend. „Enfin, als die rommel vóór vanavond maar weer opgeruimd is.”

Dat beloofden de jongens graag en lustig speelden ze verder. Maar helaas... Tegen de avond begon het te regenen, en daardoor kwam er spoedig een einde aan de pret. Twee dagen later was er van de glijbaan bijna niets meer over. Alles was weggedood.

Toen draaide de wind weer naar het oosten en begon het opnieuw te vriezen.

„Het kan nog wel een strenge winter worden,” zei Klinkhamer. „De lucht is zo helder en de sterren staan zo te schitteren. Ik denk dat het vannacht vriest dat het kraakt.”

De volgende morgen was zelfs de vaart met een flinke ijslaag bedekt. Een motorboot baande er zich met moeite een weg doorheen.

„Wat jammer,” mopperde Sietse. „Ze vernielen alles.”

„Als er niet meer boten doorgaan, blijft er langs de kanten nog wel een mooie baan over,” zei Hielke.

Gelukkig ging de motorboot niet verder dan halverwege het meer. De schipper gaf de strijd op.

„Vannacht vriest de geul toch weer dicht,” zei hij tegen de brugwachter.

Die nacht vroor het nog harder dan de vorige, en nu mochten de jongens gaan schaatsenrijden.

„Maar denk eraan,” waarschuwde vader, „alleen op de sloten,

en vooral niet op de vaart!”

Op de sloot die langs de weg liep, bonden de jongens hun schaatsen onder.

„Kun je goed rijden, Cor?” vroeg Hielke.

„Dat gaat nogal,” zei Cor.

„Kun je wel een lange tocht maken?” vroeg Hielke weer.

„Dat weet ik niet, 'k heb het nog nooit gedaan. In de stad rijden we steeds de ijsbaan rond, en dat heb ik wel eens twintig maal achter elkaar volgehouden.”

„Nou ja,” zei Sietse, „als Cor moe wordt leg ik wel op.”

„Opleggen? Wat is dat?” vroeg Cor,

„Dan gaan we achter elkaar rijden. Wij voorop en jij achteraan. Zo trekken we elkaar,” legde Hielke uit.

„En waarheen gaan we dan,” vroeg Cor.

„Kijk, zie je daarginds in het land die hoge dijk? Daarheen rijden we eerst. Dan volgen we de dijk tot aan de andere kant van het dorp en gaan dan langs deze sloot weer naar huis.”

„Zijn jullie klaar? Daar gaat hij dan!” riep Sietse.

Met forse slagen reed hij weg, gevolgd door z'n beide vrienden. Met opzet begon Sietse steeds sneller te rijden. Hij wilde eens kijken of Cor hem wel bij kon houden. Maar dat viel de Klinkhamertjes geducht mee. Cor reed minstens zo hard als zij. Het ijs was mooi, en hoewel ze de wind tegen

hadden, gingen ze snel vooruit.

Eenmaal moest Sietse, die steeds voorop reed, waarschuwen voor een paal die op het ijs lag, maar ze sprongen er allemaal behendig overheen, en dan ging het weer met onverminderde snelheid voorwaarts. Weldra bereikten ze de polderdijk.

„Ben je al moe, Cor?” vroeg Sietse.

„’t Zal wel gaan,” hijgde Cor. Hij kon wel net zo hard rijden als de tweeling, maar om het vol te houden viel hem niet mee. Hij beet zijn tanden op elkaar en wilde van geen rust weten. En steeds ging het verder... Links, rechts, links, rechts. Fors sloegen de Klinkhamertjes hun stevige benen uit. Cor, die veel tenerder was, reed met een snellere slag. Wat Hielke en Sietse met hun kracht vóór hadden maakte Cor met zijn vlugheid goed.

Binnen zeer korte tijd hadden ze de helft van de afstand afgelegd. Toen konden ze plotseling niet verder. Er was namelijk een dam door de sloot gelegd.

„Dan slaan we hier maar af,” zei Sietse, en langs tal van smalle slootjes naderden ze weldra het dorp. Het ging nu niet meer zo snel, omdat ze met hun schaatsen telkens de wal raakten. Ook was het ijs op vele plaatsen met kroos bedekt. Daardoor zag Sietse niet dat er een groot wak in het ijs zat, en vóór hij

het wist, dook hij kopje onder in het koude water, direct daarop gevolgd door Hielke, die vlak achter hem reed.

Cor kon nog juist op de wal springen.

Gelukkig wisten Hielke en Sietse zonder veel moeite op het droge te komen. Druipend en bedekt met kroos stonden ze rillend van de kou op de wal.

„Zorg dat je in beweging blijft, anders word je ziek,” raadde Cor hen aan.

„Naar huis!” zei Sietse, en dan sprong hij weer op het ijs en begon te rijden alsof zijn leven ervan afhing. Hielke en Cor konden hem nauwelijks bijhouden. Tien minuten later waren ze thuis.

In een ommezien had de tweeling de schaatsen afgebonden en holde de werkplaats binnen. Zonder een moment stil te staan, liepen ze rondom het vuur, ondertussen hun natte kleren uittrekkend.

Stomverbaasd stond vader er met open mond naar te kijken, maar toen hij zag hoe nat de jongens waren, vroeg hij kwaad:

„Zijn jullie nu toch op de vaart gaan rijden?”

„Nee vader, brr...” klappertandde Sietse. „We zijn in een wak gereden. Hu, wat ben ik koud! Er lag eendekroos op en daardoor zagen we het te laat.”

Vader schudde zijn hoofd en ging gauw moeder

waarschuwen. Die kwam direct met handdoeken en schone kleren aandrigen.

De jongens droogden zich stevig af, zodat hun huid er rood van werd. Vlug trokken ze schone kleren aan en ze waren weer klaar.

„En nu naar bed!” commandeerde vader.

„Naar bed?” vroeg de tweeling verbaasd. „Maar het is pas drie uur!”

„Ja, direct naar bed en onder de wol,” zei moeder. „Jullie moeten de gevatte kou er weer uitzweten.”

Dat vonden Hielke en Sietse lang niet prettig, ze hadden veel liever nog wat gereden. Schoorvoetend volgden ze moeder naar boven.

Cor keek hen lachend na.

„Het had niet veel gescheeld of ik had ook een nat pak gehaald,” vertelde hij.

„Nu jongen, dan mag jij wel van geluk spreken,” zei Klinkhamer lachend, „want je tante had je zeker wel voor een week naar bed gestuurd.”

HOOFDSTUK VIII

Een hardrijderij

Een week lang was het flink blijven vriezen. Het ijs was nu overal sterk en zelfs over het meer was een baan uitgezet. De jongens maakten grote tochten. Dat was meteen een goede oefening voor de komende wedstrijd, want de volgende dag zou er een hardrijderij voor de schoolkinderen worden gehouden. En omdat ie goed beslagen ten ijs wilden komen, vroegen Hielke en Sietse aan vader of hij hun schaatsen nog eens wilde slijpen.

„Jullie zijn toch niet van plan om de eerste prijs te winnen?” lachte Klinkhamer. „En moeten jouw schaatsen ook geslepen worden, Cor?”

„Dat weet ik niet mijnheer,” zei Cor. „Ik geloof dat ze nog wel goed zijn.”

„Laat eens kijken.”

Maar toen Klinkhamer ze bekeek, zei hij hoofdschuddend:

„Maar jongen, ze zijn zo stomp als een houten scheermes! Ik zal ze ook maar even onder handen nemen.”

Klinkhamer schroefde de ijzers uit het hout en de jongens moesten om beurten de grote slijpsteen draaien. Dat was

zwaar werk, want Klinkhamer drukte het ijzer stevig tegen de steen.

„Waarom koopt u geen motor aan de slijpsteen, vader?” vroeg Sietse.

„Zodra het schip met geld komt, mijn jongen,” lachte Klinkhamer, maar drukte wat minder hard, zodat de jongens niet zo zwaar behoeften te draaien.

De schaatsen werden prachtig scherp.

„Nu moeten jullie maar gauw de draad eraf rijden,” zei Klinkhamer, „want met te scherpe schaatsen win je vast geen prijs.”

„De draad eraf rijden?” vroeg Cor verwonderd, „wat is dat?”

„Vader bedoelt, dat we de scherpe kant er iets af moeten rijden, omdat het ijzer anders te diep in het ijs snijdt,” legde Hielke hem uit.

Toen Cor even later weer op de schaatsen stond, ondervond hij weldra dat het veel zwaarder ging.

„Had ik ze maar niet laten slijpen,” zei hij spijtig. „Ik kom bijna niet meer vooruit.”

„Och jó, dat hebben wij toch ook,” zei Sietse. „Maar als we eenmaal het meer overgereden zijn, gaat het wel beter.”

Tegen de wind in gingen ze het meer op. Halverwege riep Cor: „Ik kan niet meer. Laten we nog even wat rusten.”

„Hier, pak vast,” zei Sietse, „we zullen opleggen.”

Hij hield z'n ene hand op de rug, Hielke haakte in, en toen pakte Cor de hand die Hielke hem toestak.

„Daar gaan we,” riep Sietse. „Een, twee, in de maat!”

Kranig ging het drietal ervandoor en vele rijders werden door hen ingehaald.

„Goed zo, jongens,” riep een heer in een witte trui, terwijl hij met veel moeite de jongens trachtte bij te houden. „Jullie zijn nog eens echte Friezen!”

Bij die woorden deden de vrienden nog meer hun best, en zo kwamen ze met blozende wangen en hijgend van inspanning bij de sluis aan de andere kant van het meer. Ook de heer verscheen daar weldra. Hij had de jongens niet bij kunnen houden.

Lachend riep hij: „Dat hebben jullie glansrijk gewonnen, vrienden! Als beloning trakteer ik jullie op een lekkere kop chocola.”

Nu, dat lieten de jongens zich geen tweemaal zeggen en vrolijk gingen ze naar een tentje, waar echte ijsheerlijkheden werden verkocht.

Een juffrouw schonk uit een grote ketel ieder een kop vol dampende chocola.

„En jullie lusten zeker ook wel een stuk koek?” vroeg de

vriendelijke heer.

„Alstublieft mijnheer!”

„Dat smaakt, hè jongens?” Mijnheer smulde al net zo lekker als de drie gezonde knapen.

Toen alles op was reikten de jongens hem de hand en bedankten beleefd voor de traktatie.

„En nu gaan we fijn voor het windje naar huis,” riep Hielke.

„Mijn schaatsen gaan al veel beter,” juichte Cor.

„Wel ja, dat hebben we toch al gezegd, over een uurtje zijn ze nog beter.”

Weldra hadden ze het dorp weer bereikt. Enige mannen waren al druk bezig om de baan voor de hardrijderij in orde te maken. Klinkhamer, die in het bestuur van de ijsclub zat, wees de plaatsen aan waar de palen gezet moesten worden.

Met grote bijlen gingen de mannen gaten hakken, waarbij de stukken ijs hun om de oren spatten. De jongens gingen helpen om de touwen langs de palen te spannen.

Tegen de avond was de baan bijna geheel klaar, alleen de vlaggen moesten nog aan de palen bevestigd worden, maar dat kon wel wachten tot de volgende morgen, zei de smid.

Die avond gingen Hielke en Sietse extra vroeg naar bed om goed uit te rusten. Daardoor waren ze de volgende dag vroeg wakker en om half zeven stonden ze reeds op.

„Tjonge, hebben jullie zo'n haast om met die hardrijderij te beginnen?” vroeg vader lachend. „Haastige spoed is zelden goed. Ga nog maar een uurtje slapen.”

Maar de tweeling dacht er niet aan om nogmaals onder de wol te kruipen. Ze gingen vader helpen de kachel aanmaken.

Toen het lekker warm in de kamer werd, kwam moeder ook beneden. Even later zaten ze gezellig aan de ontbijttafel.

„Als jullie maar niet meteen tegen elkaar moeten rijden, want dat zou niet leuk zijn,” zei moeder.

„Voor Hielke vast niet,” pochte Sietse, „want ik rijd hem er zo af!”

„Poe!” riep Hielke, „geloof dat maar niet, jongetje, ik kan minstens zo hard rijden als jij.”

„Dat is niet waar! Ik rijd altijd voorop!”

„Omdat je het graag wilt, maar ik blijf steeds precies achter je. Misschien kan ik zelfs nog wel harder dan jij!”

„Maak er nu maar geen ruzie over,” sprak Klinkhamer. „De wedstrijd zal wel uitmaken wie van jullie tweeën de snelste is. Maar kom, er is nog veel te doen. Dragen jullie nu die vlaggen even, dan neem ik een ladder mee, en zullen we de baan eens fijn versieren.”

Het was prachtig weer en weldra wapperden de vlaggen vrolijk in het heldere winterzonnetje. In het dorp stak men ook

allemaal de vlag uit, en zelfs boven op de kerktoren stond de Hollandse driekleur.

Heel het dorp was in feeststemming, en toen de kinderen in optocht achter het muziekkorps naar de baan marcheerden, liep iedereen mee. Jong en oud was op het ijs!

De kinderen, die aan de wedstrijden deelnamen, droegen een briefje met een nummer op de borst. Hielke had nummer zes en Sietse nummer dertien.

„Dat is het ongeluksgetal, Sietse,” riep Gerben plagend. „Ga jij maar naar huis, je wint toch geen prijs.”

„Dat zullen we nog eens zien,” zei Sietse en hij klemde vastberaden de tanden op elkaar.

Ook Cor deed mee. Hij had nummer twintig.

Daar luidde Klinkhamer een grote scheepsbel en riep met zijn basstem dat de nummers een en twee van de laagste klas aan de start moesten verschijnen.

Terwijl de muziek een vrolijke mars inzette, begon de hardrijderij. Het publiek moedigde de kinderen luide aan, en dikwijls werd er hartelijk gelachen om de vreemde sprongen die sommige rijders maakten.

Het mooiste deel van de wedstrijd was toch wel het rijden van de jongens uit de hoogste klas, waaraan ook Hielke, Sietse en Cor meededen. De belangstelling van het publiek was nu zeer

groot. Tussen een haag van toeschouwers startten de eerste twee jongens. Tjonge, dat ging snel! Met uiterste krachtsinspanning wist nummer één de rit te winnen.

„Natuurlijk!” riep Gerben, die vlak bij de eindstreep stond.

„Nummer één is nummer één.”

Nadat wederom twee jongens hadden gereden, was de beurt aan Hielke.

De zoon van de slager bleek zijn tegenstander te zijn. Het was een flinke, stevige knaap, die bijna een hoofd groter was dan Hielke. Hij was een zware tegenpartij en Hielke zou zijn uiterste best moeten doen om hem eraf te rijden. Met gebalde vuisten en de tanden stijf op elkaar geklemd, stonden ze beiden klaar.

„Hielke, je staat over de streep!” waarschuwde Klinkhamer.

„Je moet terug. Zo! Zijn we klaar? Een... twee... drie!”

De jongens sprongen vooruit en dan vlogen ze in snel tempo langs de baan. Ze gingen precies even hard. En hoe hun vrienden hen ook aanmoedigden, geen van beiden wist te winnen, 't Was dus gelijk.

Ze moesten meteen opnieuw rijden. Maar bij het starten was Hielke veel te haastig. Telkens was hij te vroeg weg en werd dan natuurlijk door zijn vader weer teruggeroepen.

„Blijf kalm, Hielke,” sprak Klinkhamer. „Wacht tot ik tot drie

geteld heb, dan pas mag je rijden.”

Doch toen Hielke zijn best deed om niet weer te vlug te starten was hij juist iets te laat, waardoor zijn tegenstander meteen een meter voorsprong kreeg. Hielke begon verwoed te rijden en heel langzaam wist hij zijn achterstand in te lopen. Zijn vrienden riepen: „Hup Hielke! Vooruit Hielke!” maar hij hoorde of zag niets. De eindstreep was reeds in zicht, toen Hielke nog steeds achter lag.

„Hij verliest het,” zei Cor, maar nauwelijks had hij dit gezegd of de zoon van de slager struikelde en viel onzacht op het onderste deel van zijn rug. Het was toen voor Hielke maar een kleinigheid om als winnaar over de eindstreep te gaan.

„Tja!” riep Gerben, „je moet maar boffen en geluk hebben!” De onfortuinlijke slagerszoon had zich gelukkig niet bezeerd. Hij stond op alsof er niets gebeurd was en zei lachend:

„Ziezo, ik behoef me vandaag niet meer druk te maken.”

„Gefeliciteerd, Hielke,” zei Sietse. „’t Had niet veel gescheeld of je had het verloren.”

„Pas maar op, dat ze jou er niet afrijden,” zei Hielke.

„Daar heb ik vooreerst geen last van,” lachte Sietse, „want mijn tegenstander is niet opgekomen.”

„Jij boft altijd,” meende Hielke. „Ja, en Cor ook, want die moet tegen dikke Tinus, dus dat wint hij met gemak.”

„Sietse, jouw nummer wordt afgeroepen,” waarschuwde Cor.

„Mijn nummer? En mijn tegenpartij is er niet! Hoe kan dat nu?”

Sietse reed vlug naar de start.

„Zo jongetje, ben je daar eindelijk!” sprak de smid. „Wij dachten al dat je niet meedeed. Vooruit, ga maar alleen langs de baan!”

„Wat geeft dat nou?” vond Sietse.

„Ja jongen, reglement is reglement. Een... twee... drie... af!”
Lachend nagekeken door de toeschouwers ging Sietse in zijn eentje langs de baan.

„Zo kan ik het ook wel,” riep Gerben. „Of ben je misschien aan het schoonrijden?”

„Dat doet er niet toe, Gerben, ik win toch de eerste prijs,” snoefde Sietse.

„Dat zou je wel willen, maar ik moet het eerst zien.”

Cor had met zijn tegenstander niet veel moeite.

„Ga je niet al te hard?” vroeg dikke Tinus, „’t lijkt zo gek als ik een halve baan achter ben.”

„’t Komt in orde,” beloofde Cor, en dan reden ze samen kalm langs de baan, waarbij Cor ervoor zorgde, dat hij een halve meter voor bleef.

Zo was de helft der deelnemers tenslotte overgebleven, en Hielke moest wederom aan de start verschijnen. En weer had hij een zware tegenpartij. Het was de zoon van de kolenboer, die even kleiner was dan Hielke, doch die reuzesnel kon rijden.

Bij de start nam Hielke een geweldige sprong, waardoor hij meteen een meter voor was. Met uiterste krachtsinspanning wist hij die voorsprong te behouden en zo won hij ook deze rit.

„Goed gedaan, Hielke,” prees Gerben. „Je hebt er hard genoeg voor gewerkt.”

Sietse had nu ook weer geluk. Hij moest tegen de langste en slapste jongen van de klas rijden. Op de helft van de baan was hij hem reeds een paar meter voor.

„Ze kunnen jou de prijs wel cadeau geven, Sietse,” riep Gerben. „Jij hebt toch geen tegenpartij.”

Toen even later ook Cor weer wist te winnen, bleken de drie vrienden samen met Kees van de bakker om de prijzen te moeten rijden.

Eerst moest Cor tegen Kees. Met een heel gering verschil wist Cor de rit te winnen.

Daarna moesten Hielke en Sietse samen de strijd aanbinden. „Dat wordt wat moois,” riep Gerben. „Ze rijden precies even hard!”

Hij vergat echter dat Hielke reeds enige vermoeiende ritten achter de rug had. Sietse daarentegen was nog helemaal fit. Sietse rekende er in stilte al op dat hij het wel zou winnen, maar Hielke was niet van plan om het zijn broer cadeau te geven.

Daar gingen ze! Krachtig en vlug snelden ze langs de baan en in een wip hadden ze de eindstreep bereikt. Maar wie had het gewonnen? Niemand kon het zeggen, 't Was gelijk en ze

moesten opnieuw. Dat was voor Sietse een streep door de rekening.

Bij de tweede rit was Hielke zelfs voor en als zijn veter niet vlak voor de eindstreep gebroken was, had hij het zeker gewonnen. Nu haalde Sietse hem nog juist op tijd in en waren ze weer gelijk.

Nogmaals moesten ze het overdoen en weer waren ze gelijk. „Blijft dat zo met jullie?” riep Gerben. „Zo staan we hier over een jaar nog!”

Het bestuur besloot daarop dat Hielke eerst maar eens tegen Cor moest rijden.

„Ga je niet te hard, Hielke?” vroeg Cor lachend.

„Dat mag ik wel aan jou vragen,” zei Hielke.

En warempel, Cor haalde het stoute stukje uit, om Hielke met ruim een halve meter verschil te kloppen.

„Drommels, Cor, als dat zo doorgaat ben jij vandaag de snelste!” riep Gerben.

Sietse wreef zich vergenoegd in zijn handen. Als hij nu van Cor wist te winnen, had hij de eerste prijs.

Vol goede moed ging Sietse naar de start om het tegen Cor op te nemen.

„Zijn we klaar?” vroeg Klinkhamer. „Daar gaat-ie dan! Een... twee...drie! Af!”

Cor bleek onbetwist de snelste te zijn en met een halve meter voorsprong ging hij over de eindstreep. Zo won hij de eerste prijs en moesten Hielke en Sietse nogmaals tegen elkaar om de tweede en derde prijs.

Het publiek lachte vrolijk, toen het de beide Klinkhamertjes voor de zoveelste maal aan de start zag verschijnen.

„Maar nu zal ik het winnen,” zei Sietse en hij stroopte zijn mouwen hoog op.

„Vat maar geen kou,” plaagde Hielke.

Dan telde Klinkhamer tot drie, en hup... daar sprong de tweeling weer precies gelijk van de streep. Sietse zwaaide met zijn armen alsof het molenwieken waren, maar hij kon toch Hielke niet voorkomen. Integendeel! De zeer snel rijdende Hielke ging steeds vlugger en tenslotte won hij, al was de voorsprong dan ook slechts twintig centimeter.

Sietse keek lelijk op z'n neus!

„Je hebt geluk gehad,” zei hij tegen zijn glunderende broer.

„Poe,” lachte Hielke, „als ik mijn mouwen ook had opgestroopt, was ik je nog verder voor geweest.”

Bij de prijsuitdeling kreeg Cor een paar prachtige schaatsen, Hielke een voetbal en Sietse een boek.

„Zeg Hielke,” vroeg Gerben, „mag Sietse ook met die bal spelen?”

„Ja natuurlijk! Wij delen toch altijd alles samen?”

„Dus dat boek ook?”

„Ja, het boek ook,” zei Sietse verwonderd.

„Maar waarom hebben jullie dan zo hard om die beide prijzen gereden?” plaagde Gerben.

„Om jou een plezier te doen,” zei Sietse.

„Dan worden jullie maar vriendelijk bedankt, jongens, want ik heb nog nooit zo’n mooie wedstrijd gezien.”

HOOFDSTUK IX

Een gevaarlijke tocht die gelukkig goed afloopt

Het was reeds midden februari, en nog steeds kon men overal rijden.

„Maar er zit verandering in de lucht,” zei Klinkhamer. „De schoorsteen begint naar roet te ruiken, en dat is een teken dat het spoedig gaat dooien.”

Ook de weerberichten voerspelden minder vorst.

Op een woensdagmiddag, toen de jongens vrij van school hadden, was de thermometer reeds enige graden boven nul gestegen. Het rijden ging nu veel zwaarder, doordat de schaatsen dieper in het ijs sneden. Uit het westen kwamen grote wolken aandrijven, en alles wees erop, dat het spoedig gedaan zou zijn met de ijspret.

Daarom stelde Sietse voor om nog eenmaal een flinke tocht over het meer te maken. Cor en Hielke vonden het best en weldra hadden ze het dorp ver achter zich gelaten. Het duurde niet lang of de een na de ander knoopte zijn jasje los, omdat hij het warm kreeg.

„Wat is het hier stil,” zei Cor, toen ze het midden van het

meer hadden bereikt, zonder iemand te ontmoeten.

„De mensen hebben al genoeg gereden,” zei Hielke. „En dan gaat de aardigheid eraf.”

„Voor mijn part blijft het ijs er nog een half jaar in,” zei Sietse.

„Ik vind schaatsenrijden 't mooiste dat er is!”

„Maar je wilt toch ook wel weer eens met de Kameleon varen,” merkte Cor op.

„O ja, met onze trouwe Kameleon. Nou en of!” riep Hielke.

„Zodra het voorjaar is, laten we hem weer gauw te water.”

„Kijk jongens, daarginds staat het chocoladetentje,” zei Sietse.

„Wie heeft er geld om wat te kopen?”

Ze voelden in hun zakken, maar veel hadden ze niet. Hielke bleek slechts drie cent te bezitten en Sietse vond tussen zijn mes en een bosje touw nog een stuivertje.

„En ik heb een dubbeltje,” riep Cor. „Laat eens kijken, dat is samen achttien cent. Drommels, daar kunnen we niet veel voor kopen!”

De juffrouw gaf hun voor het geld een stuk koek. Hielke sneed het in drieën en ze smulden er gretig van.

„Kijk het daarginds eens roken,” wees Cor over het meer.

„Dat is mist, jó,” zei Sietse. „Drommels, we mogen wel gauw teruggaan, anders verdwalen we straks nog!”

De wolken die uit het westen kwamen, bleken grote

mistbanken te zijn, die in een snel tempo naderden. De overkant van het meer was reeds niet meer te onderscheiden. Sietse, die natuurlijk weer voorop reed, zette er een flinke gang in. Zwijgend volgden Hielke en Cor hem. Het duurde niet lang of de mist had hen bereikt, en weldra waren ze door een dichte nevel omgeven.

„Blijf zo dicht mogelijk achter mij!” riep Sietse. „Anders raken we elkaar kwijt.”

„Weet je zeker dat we de goede richting hebben?” vroeg Hielke.

„O ja, laat dat maar aan mij over. Ik rijd recht uit, recht aan, dan komt het altijd goed.”

Boem! klonk het plotseling achter Hielkes rug, en dan riep Cor: „Au! Jongens, help! Mijn schaats is kapot!”

Hielke en Sietse stopten ogenblikkelijk, maar. toen ze zich omkeerden was er van Cor niets meer te zien, zo dicht was de mist reeds geworden.

„Waar zit je?” riep Hielke.

„Hier!” riep Cor. „De veter is kapot.”

Na enig zoeken vonden de Klinkhamertjes hun vriend terug. Sietse slaagde erin met behulp van een stuk touw de schaats van Cor zover te herstellen dat de tocht weer voortgezet kon worden.

„Laten we elkaar maar vasthouden,” stelde Hielke voor. „Dat lijkt me wel zo veilig.”

Precies in de maat reden ze achter elkaar verder. De mist was nu zo dik, dat hun kleren er nat van werden. Op het ijs kwam hier en daar reeds water.

„Dit is de laatste rit, jongens,” zei Hielke. „Morgen is het gedaan.”

„Als het nu druk op de baan was, kregen we zeker wel een botsing,” zei Cor. „Je kunt nog geen meter vooruitzien.”

„Gaan we wel in de goede richting, Sietse?” vroeg Hielke andermaal.

„Natuurlijk wel,” bromde Sietse, maar helemaal zeker was hij er niet van.

Zo reden ze geruime tijd zwijgend verder. Gespannen luisterden ze naar mogelijke geluiden, om te bepalen waar ze zich ongeveer bevonden, maar er heerste een doodse stilte rondom, ’t Was alsof ze alleen op de wereld waren.

„Ik geloof toch niet dat we in de goede richting gaan,” zei Hielke na verloop van tijd. „We hadden er al lang moeten zijn!”

„Ja, maar je vergeet dat we oponthoud gehad hebben door Cors schaats,” merkte Sietse op.

„Hm, ja,” antwoordde Hielke, maar half overtuigd.

Vijf minuten later stelde hij voor om even te stoppen en dan nog eens aandachtig te luisteren of ze niet ergens een bekend geluid hoorden.

Nauwelijks hielden ze halt of daar begon dichtbij een klok te luiden.

„Nu, wat heb ik gezegd?” riep Sietse triomfantelijk * „We zijn al bijna thuis!”

„Ja, maar wat klinkt die klok vreemd,” twijfelde Hielke.

„O, dat komt door de mist!”

„Laten we gauw doorrijden,” zei Cor, „zolang de klok luidt, hebben we tenminste een goede wegwijzer.”

Meteen zetten ze zich weer in beweging en vijf minuten later bereikten ze tot hun grote opluchting de wal.

„Wat is het hier vreemd,” zei Hielke, „ik zie de brug nergens!”

„O, die ligt even verder,” zei Sietse. „Kom, we binden hier onze schaatsen af en dan lopen we langs de weg naar huis.”

Maar eenmaal op de weg bemerkten ze weldra dat ze in een ander dorp waren aangekomen. En toen bleek dat ze nog steeds aan de verkeerde kant van het meer waren.

„Nou Sietse, jij bent een beste padvinder,” lachte Hielke.

„Had jij dan de weg gewezen!” zei Sietse kwaad. „Eigenlijk is het de schuld van Cor, dat we verkeerd zijn gegaan.”

„Mijn schuld?” vroeg Cor verbaasd. „Nu nog mooier, en ik heb telkens achter gereden!”

„Ja, maar toen jouw veter stuk ging, zijn we de goede richting kwijtgeraakt.”

„Dat gezeur geeft toch allemaal niets, de vraag is, hoe komen we thuis,” zei Hielke ongeduldig.

„Laten we maar eens gaan vragen of iemand ons kan helpen,” zei Cor.

Ze liepen het dorp in, maar ontmoetten niemand. Op de hoek van een straat zagen ze een auto staan. Hielke las het nummer en riep dan verheugd:

„’t Is de dokter! Jongens, we zijn gered!”

„Ja, warempel, je hebt gelijk!” zei Sietse, die het nummer ook kende. „We zullen wachten tot de dokter komt.”

Het duurde niet lang of in een der woningen ging een deur open en daar verscheen de dokter.

Verwonderd keek hij naar de jongens, en sprak toen lachend:

„Kijk eens aan, daar hebben we warempel de gebroeders Klinkhamer! Zijn jullie verdwaald?”

„Ja dokter, we waren midden op het meer, toen het plotseling zo mistig werd, en toen raakten we de weg kwijt.”

„Drommels, dat was gevaarlijk. Welnu, jongelui, stap maar in, dan zal ik jullie zo vlug mogelijk thuisbrengen.”

Klinkhamer had reeds enige malen naar de jongens uitgekeken. En naarmate de tijd verstreek, werd hij steeds ongeruster. Met de brugwachter stond hij bij het meer te luisteren of ze ook iemand hoorden naderen. Maar het bleef doodstil op die mistige ijsvlakte.

„Ze zijn vast en zeker verdwaald,” meende de brugwachter.

„Misschien zijn ze wel dichtbij, maar kunnen ze de wal niet vinden,” zei Klinkhamer.

„Heb je ook een scheepshoorn? Dan kunnen we daar geluid mee geven.”

De brugwachter bleek er inderdaad een te bezitten, en even later klonk het doffe naargeestige getoeter over het meer. Toen ze na tien minuten nog niemand uit de mist zagen opdoemen, zei de brugwachter:

„Zo’n hoorn klinkt lang niet ver genoeg. We kunnen beter de klok laten luiden.”

„Daar kon je wel eens gelijk aan hebben, ik ga het meteen aan de koster vragen,” besloot Klinkhamer en spoedde zich naar het dorp.

Natuurlijk was de koster direct bereid om voor dat doel de klok te luiden, en weldra galmde het bim-bam bim-bam door de lucht.

Klinkhamer haalde zijn schaatsen en ging vlug naar het meer

terug.

De brugwachter stond nog steeds te kijken.

„Ga je erop uit?” vroeg hij aan Klinkhamer, toen hij zag dat de smid zijn schaatsen bij zich had. „Dat zou ik toch maar niet doen, straks verdwaal je ook nog!”

„Maar ik kan hier toch niet rustig blijven wachten, terwijl de jongens misschien wel in nood verkeren! Ik moet hen zoeken! Bovendien luidt de klok, zodat ik de weg wel terugvind.”

Plotseling doemde er een auto uit de mist op. De bestuurder had de twee mannen ontdekt en stopte.

„Bent u het, Klinkhamer?” riep een stem uit de auto.

„Jawel dokter.”

De smid had de stem herkend en toen hij naderbij kwam, zag hij tot zijn grote blijdschap dat de drie vermiste jongens ook in de auto zaten.

„Hier zijn uw zoons, Klinkhamer. U stond zeker al op hen te wachten?”

„Ja, die drommelse jongens hadden al lang thuis moeten zijn! Ik was net van plan om ze te gaan zoeken.”

„Dan zijn we gelukkig net op tijd!” lachte de dokter.

Sietse opende het portier en nadat ze de dokter nog eens hartelijk hadden bedankt, gingen ze met vader mee naar huis.

Onderweg vertelden ze hoe ze aan de verkeerde kant van het meer terecht waren gekomen.

„En als we de dokter niet hadden ontmoet, waren we nog niet terug geweest,” besloot Hielke het verhaal.

„Waarom luidt de klok, vader? Is er brand?” vroeg Sietse.

„Nee jongens, de klok luidt voor jullie!”

„Voor ons?” vroegen ze alle drie verbaasd.

„Ja, om jullie te helpen de weg terug te vinden, maar nu is het gelukkig niet meer nodig. Ik zal de koster gauw waarschuwen dat hij er wel mee op kan houden.”

Ze hadden juist de smederij bereikt, toen Gors tante op de stoep verscheen.

Mevrouw Bleker, die niets van het avontuur wist, riep: „Ben je daar, Cor? We gaan eten!” En zich dan tot Klinkhamer wendend vroeg ze: „Waarom luidt de klok?”

„Omdat Cor thuis moest komen, buurvrouw.” Daar begreep mevrouw Bleker natuurlijk niets van. Maar de jongens vonden dat antwoord zo mal nog niet en vrolijk lachend gingen ze naar huis.

HOOFDSTUK X

Het wordt voorjaar en de jongens gaan weer varen

's Nachts had het geregend en 's morgens stond er veel water op het ijs. Twee dagen later verscheen er een sleepboot, die de vaart en het meer ging openbreken. De schepen, die ruim zeven weken hadden stilgelegen, konden eindelijk weer gaan varen en de brugwachter kreeg het dan ook geweldig druk. Het duurde niet lang of er was bijna nergens meer een spoor van ijs te ontdekken.

Het werd lente.

Het zonnetje kwam iedere dag hoger aan de hemel en op een zaterdagmiddag toen het heerlijk zacht weer was, besloten Hielke en Sietse om hun boot weer in het water te laten zakken. Vader hielp hen een handje met de takel en weldra dobberde de Kameleon in zijn element.

„Zo jongens, jullie kunnen weer varen,” zei Klinkhamer. „Is alles nog in orde?”

„Ja vader, de verf zit er nog goed op en de motor loopt prima.”

„'t Is geweldig, jongens! Jullie hebben toch maar een

reuzeboot!”

De smid nam de takel mee naar de werkplaats en Hielke en Sietse ruimden de balken en kettingen op. Toen ze daarmee klaar waren, zei Sietse:

„’t Is pas drie uur, zullen we nog even een tochtje over het meer maken?”

„Dat had ik jou ook net willen vragen,” lachte Hielke.

Ze gingen gauw de benzinetank bijvullen en even later sloeg de motor aan. En dan ging de Kameleon weer voor ’t eerst varen! Zijn winterslaap was nu voorlopig afgelopen en met flinke snelheid ging het onder de brug door, het wijde meer op.

Sietse gaf vol gas! Ha, wat ging dat fijn!

Achter de Kameleon kolkte en bruiste het vanwege het door de sneldraaiende schroef opgezwepte water, tot een breed spoor van schuim precies de baan aanwees, waarlangs de Kameleon gegaan was.

Het was niet druk op het meer. Een groot schip, volgeladen met turf, was het enige vaartuig dat de jongens ontmoetten. De motor van de Kameleon zoemde regelmatig, en opgewekt voer de tweeling verder. Ze naderden reeds de overkant, toen Hielke plotseling tussen het riet iemand ontdekte die hevig met de armen zwaaide en hen wenkte om naderbij te komen.

Op het water dreef een lang, zwart voorwerp, maar wat het precies was, konden de jongens niet goed onderscheiden. „Ga er niet recht op af,” zei Hielke, „want je kunt nooit weten wat die man in zijn schild voert.”

Sietse veranderde van koers, waarop ze de vreemdeling van terzijde naderden. Doch toen ze naderbij gekomen waren, zagen ze dat het warempel Gerben was. Hij stond in een nieuw geteerde praam.

„Hé jongens, jullie komen als redders in de nood!” riep Gerben. „Ik lig hier al bijna twee uur te wachten op een sleepboot. Willen jullie me over het meer trekken?”

„Oké, Gerben,” riep Hielke, en Sietse stuurde de Kameleon keurig langszij.

„Pas op!” waarschuwde Gerben, „de teer is nog niet goed droog!”

„Is de mestpraam een plezierboot geworden? Hij ziet er zo mooi uit!” vroeg Hielke lachend.

„Ik heb er tot nu toe weinig plezier mee beleefd,” zei Gerben. „Als jullie niet toevallig in de buurt waren gekomen, had ik tot vanavond moeten wachten.”

„Heb je een touw?” vroeg Sietse.

Gerben reikte hem een lijn over en de praam werd achter de Kameleon gebonden.

„Varen maar!” riep Gerben. „Hoe harder hoe liever.”

Sietse gaf meteen vol gas, maar als de schroef snel draaide, zakte de Kameleon van achteren diep in het water. Doordat hij nu ook nog een zware praam moest trekken, dreigde de achterstevan geheel onder water te zullen geraken. Daarom zette Sietse de motor stop.

„Gaat 't niet?” vroeg Gerben, die achter in de praam met de vaarboom zat te sturen.

„Nee Gerben, onze boot trekt zichzelf onder water.”

„Laat hem dan duwen!”

„Ja, dat was ik juist van plan,” zei Sietse.

Hij stuurde de Kameleon achter de praam, en liet hem er voorzichtig met z'n stompe voorstevan tegenaan varen. En dan duwde hij de praam voor zich uit.

Dat ging beter! Weldra had de Kameleon een flinke vaart en Gerben riep ietwat angstig: „Niet harder, jongens, anders vliegt het water over de rand.”

Voor de boeg van de praam sprongen twee golven naar weerszijden uiteen, waarbij een regen van fijne druppeltjes Gerben om de oren spatte. Dat vonden de beide deugnieten natuurlijk prachtig, maar Gerben zei niets. Hij vreesde dat de jongens, om hem te plagen, nog sneller zouden gaan varen. In ieder geval was Gerben nu spoedig thuis en dat vond hij

natuurlijk fijn.

„Zo vlug is er nog nooit een praam over het meer gevaren,” riep hij. „Wat hebben jullie toch een geweldige boot.”

„Ja Gerben, als ’t moet duwt hij tien pramen tegelijk,” riep Sietse.

Ze naderden het dorp reeds. Sietse liet de motor wat kalmer lopen, want ze moesten wachten op het turfschip, dat juist de brug passeerde. Maar dat duurde nogal even, en toen ze dichterbij kwamen riep Gerben:

„Stop, Sietse! Het schip zit vast!”

Sietse zette de motor af.

„Hé jongens,” riep de brugwachter, „helpen jullie eens een handje!”

„Oké!” riep Sietse, en liet dan de Kameleon achter tegen het grote vaarttuig duwen.

De schipper voelde plotseling dat er beweging in zijn schuit kwam en hij riep: „Ik geef een flinke beloning als jullie hem erdoor weten te krijgen!”

„Dat is niet nodig, schipper,” antwoordde Hielke. „Wij moeten toch ook door de brug.”

De Kameleon maalde met zijn schroef in het water dat het een lieve lust was en centimeter na centimeter ging het grote schip vooruit.

„Goed zo, jongens, nog een klein eindje!” riep de brugwachter.

Plotseling was het schip los en de Kameleon duwde hem met gemak verder. Gerben kwam er gauw met de praam achteraan, en dan ging de brug weer dicht.

„Ik wil jullie boot wel kopen, jongens,” riep de schipper. „Ik geef er een goede prijs voor.”

Maar daar wilde de tweeling natuurlijk niets van weten.

„Hoor je dat?” zei Gerben tegen de brugwachter. „Die schipper wil de Kameleon kopen. Maar dan is hij bij de Klinkhamertjes aan een verkeerd adres. Want zonder hun boot kunnen ze niet leven!”

HOOFDSTUK XI

Sietse vindt het eerste kievitse! Maar... het loopt anders af dan hij gedacht had

't Was nog heel vroeg in de morgen toen Hielke en Sietse de Kameleon gereedmaakten voor een tocht. Sietse liet de motor proefdraaien, terwijl Hielke de deur aan de kant van de vaart opende.

Gewaarschuwd door het gebrom van de motor kwam Cor haastig naar buiten.

Cor was enige dagen bij zijn ouders in de stad geweest en zijn vrienden wisten niet dat hij reeds terug was, anders hadden ze hem natuurlijk wel gevraagd om mee te gaan.

„Hallo!” riep Cor. „Wachten jullie even!” Behendig sprong hij over de heg en liep dan vlug naar het boothuis.

„Ha Cor! We gaan eieren zoeken in de polder. Ga je mee?”

„Graag natuurlijk! Maar ik moet het eerst even aan mijn tante vragen. Ik kom zo terug!”

Mevrouw Bleker waarschuwde Cor dat hij vooral niet over sloten mocht springen. Cor beloofde dat hij voorzichtig zou zijn.

Sietse had de Kameleon reeds buiten het boothuis gebracht. Daar kwam Cor.

„Oké jongens!” riep hij vrolijk. „Ik mag mee.”

„Stap maar gauw in,” zei Sietse.

Cor ging naast Hielke zitten en dan vertrokken ze meteen.

„Waarom hebben jullie zo’n haast?” vroeg Cor.

„Omdat we graag het eerste kievitseï willen vinden, jó.”

„O ja, ik begrijp het. En dan sturen we het naar de Koningin en zetten ze onze namen in de krant, hè? Maar hebben de kieviten al eieren?”

„Misschien wel. Gisteren zagen we ze boven de polder duikelen en dat is meestal een goed teken.”

„Duikelen?” vroeg Cor verbaasd.

„Nou ja, dan vliegen ze zo vreemd, net alsof ze telkens kopje duikelen.”

„O ja, dat heb ik verleden zomer ook gezien, toen we gingen vissen,” herinnerde Cor zich.

„Juist. En toen kon de politieboot ons niet inhalen, weet je nog?” lachte Sietse, terwijl hij de grootste versnelling inschakelde.

Door de snelheid ontstond er een .grote golf achter de Kameleon, die de langs de oever gemeerde boten hevig op en neer liet dansen. Een schipper, die juist met een zak meel

op zijn schouders de loopplank afliep, viel door de hevige deining bijna in het water.

„Kwajongens!” riep hij boos. „Willen jullie wel eens gauw je vaart minderen?”

Even verder stond veldwachter Zwart. Hij hoorde hoe nijdig de schipper was en daarom stak hij waarschuwend zijn hand omhoog en riep met een basstem: „Hé daar! Zet die motor af, of anders zet ik jullie op de bon!”

Gehoorzaam schakelde Sietse op de kleinste versnelling over en zo gingen ze kalm verder, totdat het dorp gepasseerd was. Maar dan liet Sietse de motor weer op volle toeren draaien en weldra hadden ze een hoge brug bereikt, waar ze onderdoor voeren, en dan lag de polder voor hen.

De sappige weilanden boden aan vele vogels een prachtige broedplaats. Wilde eenden, kieviten, grutto's, leeuweriken en nog veel meer vogels hadden er een toevlucht gevonden. De jongens hadden evenwel alleen maar oog voor de kieviten. Langzaam gleed de Kameleon tussen de weilanden door. Een reiger, die langs de kant stond, vloog verschrikt op.

„Kijk, daarginds loopt iemand,” wees Cor naar links. „Zeker ook een man die eieren zoekt.”

„Nee,” zei Hielke, „dat is een boer, kijk maar, hij draagt een schop op zijn schouder.”

„Toch zullen er wel meer mensen aan het zoeken zijn,” zei Sietse. „Maar ze gaan zich dikwijls verschuilen om ongemerkt de vogels te kunnen begluren. Op die manier komen ze precies te weten waar er ergens een nest is.”

„Wij moeten nu ook goed opletten,” zei Hielke. „Vaar niet te snel, Sietse, en blijf zo dicht mogelijk achter de rietkragen.”

Aandachtig keken ze naar de kieviten, totdat Hielke riep:

„Stop Sietse! Kijk daar! Boven dat weiland. Die vogel heeft vast eieren. Zie hem eens duikelen!”

Sietse liet de Kameleon tegen de lage wal lopen en de jongens stapten uit.

„Nu gaan we naast elkaar op een rijtje het land afzoeken,” zei Hielke. „Kom! Maar je moet goed uitkijken, hoor Cor, want een kievitsei is bijna niet te vinden, omdat het ongeveer dezelfde kleur als het gras heeft. Verleden jaar heb ik er per ongeluk een stukgetrapt, maar dat gebeurt me niet weer!”

Scherp naar de grond turend liepen ze door het gras. Ze waren zo ijverig aan 't zoeken, dat ze niet opmerkten hoe er in de verte een boer naderde. Dat was de eigenaar van het land en hij had aan iedereen verboden om er eieren te gaan zoeken. Toen hij reeds vrij dicht was genaderd, zag Hielke hem plotseling.

„Drommels, daar komt de boer!” waarschuwde hij. „Laten we

er gauw vandoor gaan, jongens!”

„Wacht even!” riep Cor. „Wat ligt daar?”

Meteen stond de tweeling naast hem.

En ja hoor! In een ondiep kuiltje, tussen het hoge gras, lag een groengevlekt ei. Sietse slaakte een kreet van vreugde.

Vlug raapte hij het ei op en stopte het in zijn pet, waarna hij het hoofddeksel voorzichtig weer opzette. Zo kon hij het ei veilig meenemen.

Maar toen de boer zag dat de jongens een ei hadden gevonden, riep hij luid dat ze het aan hem moesten geven.

„Ja, dat zou hij wel willen,” zei Sietse, „wij hebben het eerlijk gevonden. Kom jongens, zo vlug mogelijk naar de boot!”

Achtervolgd door de boer holden ze naar de Kameleon. Vlug duwden ze hem los van de wal, waar de boer tierend en scheldend achterbleef.

Sietse, die zo vlug mogelijk naar huis wilde, liet de motor op volle toeren draaien. Het water achter de Kameleon spatte hoog tegen de wal op. Een paar wilde eenden vlogen luid kwakend uit een rietkraag.

„Daar liggen vast eieren!” riep Hielke. „Zullen we nog even kijken?”

„Een volgende keer,” zei Sietse. „We hebben nu geen tijd.” En hij stuurde de Kameleon recht op de hoge brug aan.

Spoedig hadden ze de vaart weer bereikt.

„Nu zijn we gelukkig gauw thuis,” zei Sietse. „Dan geef ik het ei aan de burgemeester en die wil het misschien wel voor ons naar de Koningin sturen.”

„Als de boer ons te pakken had gekregen, was het onze neus voorbijgegaan en had hij natuurlijk het ei opgezonden,” zei Cor.

„Nou, reken maar!” beaamde Hielke.

„Maar nu hebben wij het gelukkig gevonden,” lachte Sietse.

„Morgen staan onze namen misschien wel in de krant!

Tjonge, wat hebben we geboft!”

Sietse glunderde van genoegen.

Met een matig gangetje voeren ze door het dorp en waren dan weldra achter de smederij. Met een sierlijke boog stuurde Sietse de Kameleon in het boothuis.

Hielke maakte de boot vast en ze gingen door het kleine zijdeurtje naar buiten. Maar o wee! Plotseling stootte Sietse met een bons zijn hoofd tegen de lage deuropening.

Verschrikt greep hij met beide handen naar zijn pet. Het was reeds te laat..

Het ei was kapot! Het struif droop Sietse langs de wangen. Dat was natuurlijk vreselijk jammer. Hij zette zo’n ongelukkig gezicht, dat Cor en Hielke begonnen te proesten van het

lachen.

Dat was te veel voor Sietse. Hij rukte zijn pet af en ging huilend en scheldend in huis.

„Wat zullen we nu weer beleven!” riep vader. „Heb je je hoofd bezeerd? Wat voor een viezigheid zit er in je haar?”

Maar Sietse was zó bedroefd, dat hij geen woord kon uitbrengen.

Hielke vertelde toen wat er gebeurd was.

„O, is dat alles?” zei de smid, „daar hoeft je toch niet zo om te huilen, Sietse.”

„Ja, maar,” hikte Sietse, „nu komen wij niet in de krant!”

„O, is het hem dat!” lachte vader. „Nu jó, als jij zo graag in de krant wilt, zal ik wel een advertentie voor je laten plaatsen.

Bijvoorbeeld: Door een noodlottig ongeval is het struif van het eerste kievitseï Sietse Klinkhamer langs de neus gelopen!” Dat vonden Cor en Hielke zo reuzegrappig, dat ze slap waren van het lachen.

Sietse keek kwaad naar de grond. En dan zei hij kortaf:

„Morgen ga ik weer!”

„Goed zo, dat mag ik horen,” sprak Klinkhamer. „Je moet maar zo denken: de aanhouder wint.”

HOOFDSTUK XII

Gerben beleeft een vreemd avontuur Hoe de dief gevangen wordt en veldwachter Zwart weer rustig kan slapen

„Heeft u het al gehoord, Klinkhamer? Ze hebben vannacht bij mijn baas zeven kippen gestolen.”

Met deze woorden kwam Gerben de smederij binnen.

„Zeven kippen? Dat is lang niet mis,” vond de smid.

„En heeft de hond niets gehoord, Gerben?” vroeg Sietse.

„Welnee, Caesar is meestal binnen en het kippenhok staat helemaal achter op het erf. ’t Was misschien beter om de hond ’s nachts buiten te laten lopen.”

„En hebben jullie de politie al gewaarschuwd?” vroeg Klinkhamer.

„Natuurlijk! Ik ben zelf naar Zwart gegaan om het aan te geven. Maar dat de daders gevonden zullen worden, geloof ik niet. Ze hebben geen enkel spoor achtergelaten.”

„En verdenken ze iemand?”

„Nee, voor zover ik weet niet.”

„Dat is dan een vreemd geval,” vond de smid. „En wat zegt Zwart ervan?”

„O, Zwart deed natuurlijk heel gewichtig. Hij vond een voetafdruk in het zand, en die ging hij met een duimstok opmeten. Nou,” lachte Gerben vrolijk, „even later bleek die voetafdruk van Zwart zelf te zijn!”

Klinkhamer en zijn jongens proestten het uit.

„Ja ja, die Zwart kan er wat mee,” lachte de smid.

„En toen, Gerben?” vroegen Hielke en Sietse nieuwsgierig.

„Zwart zei dat hij een speurhond zou laten komen. En warempel, een paar uur later kwam hij terug, vergezeld van een veldwachter met een hond. Nou, maar die hond is niet langer dan vijf minuten aan het zoeken geweest, want toen kwam Caesar aanrennen. En dat werd me toch een vechtpartij! Geweldig! Nu, de baas en ik ertussen met een paar stokken en tenslotte wisten we Caesar in huis te drijven. En weet je waar Zwart gebleven was? Hij zat boven op het kippenhok, maar de dieven zullen wel niet weer terugkomen, want Caesar blijft nu ’s nachts buiten en hij is een kwaai rakker.”

„’t Is te hopen dat Zwart de dieven spoedig weet te vinden, want zulke gasten kunnen we missen als kiespijn,” meende Klinkhamer.

„Dat vind ik ook,” zei Gerben. „En o wee als ik die knapen te pakken krijg, dan zijn ze nog lang niet gelukkig!”

„Goed zo, Gerben! plaagde de tweeling. Meteen holden ze de werkplaats uit, want Gerben dreigde hen met zijn vuisten. In het rustige dorpje was sinds mensenheugenis geen diefstal gepleegd, en toen dan ook enige dagen later het wasgoed van de herbergier 's nachts van de lijn gestolen werd, was het gedaan met de rust.

Iedereen sprak over de dieven en Zwart kreeg het geweldig druk met het zoeken naar de daders. De hele dag was hij op straat. En zelfs ook 's nachts. Dan kon het gebeuren dat de mensen hem door de tuintjes zagen sluipen. Kortom, overal waar iemand zich zou kunnen verschuilen, kwam Zwart een kijkje nemen.

De dief liet zich niet meer zien.

Toen Zwart, in een donkere nacht, weer aan het speuren was, hoorde hij plotseling iets. Aandachtig bleef hij staan luisteren. Ja, warempel, daar klonken voetstappen! Er naderde iemand...

Dat was natuurlijk de dief! Want wie liep er anders in het stille dorp 's nachts om twee uur nog op straat?

Jammer dat het zo donker was. Nu kon hij niet zien waar de dief liep.

Stap, stap. Steeds dichterbij klonken de voetstappen. Zwart hield zijn adem in en klemde zijn hand om een grote

zaklantaarn. Nu nog even wachten!

En dan ging hij onverwachts midden op de weg staan en riep luid:

„In naam der wet, handen omhoog!”

Tezelfdertijd liet hij het licht van zijn zaklantaarn de vreemdeling recht in de ogen schijnen, zodat de man een moment verblind werd. Vliegensvlug wist Zwart hem de handboeien om te doen.

„Ziezo vriendje, daar heb ik je eindelijk!” riep Zwart zegevierend.

Maar toen de man, door de onverwachte overval totaal

overrompeld, van de eerste schrik was bekomen, zei hij kwaad:

„Zeg Zwart, ben je nu helemaal mal? Maak direct die boeien los of ik ga er zo mee naar de burgemeester, 't Is een schandaal!”

„Wa... wat? Wie ben je dan?” stotterde Zwart.

Hij liet het licht van de lantaarn nog eens goed op zijn arrestant schijnen en zag dan dat het... Gerben was! Verbluft bleef hij staan.

„Nou, komt er nog wat van?” vroeg Gerben ongeduldig.

Zwart, die zijn kalmte terug had gekregen, zei gewichtig:

„Rustig maar, vrindje. De politie heeft het recht om verdachte personen aan te houden. Vertel me eerst maar eens wat doe jij hier zo in 't holst van de nacht op straat, hè?”

„Och man, op de boerderij is een kalfje geboren en daarbij moest ik helpen. Vraag het morgen maar aan mijn baas of het waar is.”

„Hm,” kuchte Zwart, „dat zal ik dan wel even onderzoeken.” Daarop maakte hij de boeien los, en de hevig mopperende Gerben mocht zijn weg vervolgen.

Diezelfde nacht werd er bij mijnheer Siegerdsma ingebroken en al het tafelzilver gestolen.

Toen Gerben de volgende morgen dat nieuws hoorde, kwam

hij hevig verontwaardigd de smederij binnen.

„Zeg Klinkhamer!” riep hij. „Weet u al wat mij vannacht is overkomen?”

„Nee, dat weet ik niet!” zei de smid verrast. „Wat is er dan gebeurd?”

„In plaats dat Zwart de dief inrekende, deed hij mij de handboeien om.”

Klinkhamer en de jongens keken Gerben hoogst verbaasd aan.

„Ja dat hadden jullie niet verwacht, hè? Nou, ik ook niet! Ik kwam midden in de nacht van de boerderij en het was pikdonker, toen Zwart plotseling zijn zaklantaarn op me liet schijnen. Nauwelijks was ik van de schrik bekomen, of daar voelde ik de boeien al om mijn polsen. Natuurlijk zei ik meteen wie ik was, maar voordat Zwart me losliet, moest ik eerst vertellen waar ik zo laat vandaan kwam.”

Hielke en Sietske schaterden van het lachen. En ook de smid moest zijn buik vasthouden.

„Tja, Gerben,” zei hij, „dat was pech. Maar zeg nu nog eens dat onze Zwart geen beste politieman is. Hij had je toch maar handig geboeid.”

„Ja, maar dat doet hij niet voor de tweede maal,” pochte Gerben, en dan sprong hij op zijn motorfiets en reed zó snel

weg, dat de stofwolken hoog opwaaiden.

„Tjonge tjonge,” zei Klinkhamer hoofdschuddend, „het is maar goed dat Zwart niet in de buurt is, want dan kwam Gerben er zo gemakkelijk niet af.”

Zwart kreeg bijna geen rust meer. Alle nachten liep hij op straat en hield de wacht. Als de dief weer in het dorp zou durven komen, was hij zeker nog lang niet gelukkig, want Zwart popelde van ongeduld om hem achter slot en grendel te zetten. Maar de dief liet zich niet meer zien.

Op zekere nacht schrok Sietse wakker. Hoorde hij een vreemd geluid? Met ingehouden adem bleef hij luisteren. Hoor, daar was het weer! Het kwam van buiten. Was er iemand op het erf?

Voorzichtig richtte Sietse zich op om door het raam te kunnen kijken. Maar daardoor werd zijn broer ook wakker.

„Wat is er?” vroeg Hielke slaperig.

„Ssst!” fluisterde Sietse, „ik hoor .wat!”

Hielke was meteen klaar wakker en ietwat angstig vroeg hij: „Is het de dief?”

„Ik weet ’t niet.”

Voorzichtig schoof Sietse het gordijn open en keek aandachtig de tuin in.

„Ja, kijk!” fluisterde hij plotseling opgewonden. „Daar loopt

iemand over het erf!”

Warempel, nu zag Hielke het ook. Langs de heg sloop een donkere gedaante in de richting van de smederij.

Dat werd Hielke te machtig.

„Ik ga vader waarschuwen,” fluisterde hij, en haastte zich naar de slaapkamer van zijn ouders.

„Vader, de dief!” riep hij hees van opwinding.

Klinkhamer, die door het gestommel van de jongens reeds wakker was geworden, vroeg verwonderd: „Wat is er aan de hand?”

„Vader, er loopt iemand achter de smederij,” sprak Hielke gejaagd.

„Och jongen, je droomt, dat is Zwart natuurlijk. Ga maar gauw weer slapen.”

Maar nauwelijks had hij dat gezegd of daar riep Sietse van beneden: „Vader, help, de dief!”

„Wel salamander.”

Klinkhamer sprong uit zijn bed, schoot vliegensvlug zijn broek aan en rende de trap af. Daar zag hij Sietse reeds op de weg staan.

„Daar gaat-ie, vader!”

Sietse wees in de richting van het meer, waar Klinkhamer nog net een man hard lopend om de hoek zag verdwijnen.

Dat was verdacht, wie geen schuld had, behoefde niet zo vlug te maken dat hij wegkwam. En het leek wel of de man nog een zakje op de rug droeg ook. Daar zou wel gestolen goed inzitten!

„Sta of ik schiet!” riep de smid met luide stem en begon dan zo hard hij kon achter de dief aan te hollen. Ook Sietse liep wat hij kon.

Juist toen Hielke ook buiten kwam, verscheen Zwart voor de smederij.

„Wat is hier aan de hand?” vroeg hij bars.

Maar voordat Hielke daar antwoord op kon geven, ontdekte Zwart in de verte de rennende Klinkhamer. En zonder verder nog iets te vragen, holde hij er meteen achteraan.

Drommels, wat kon die smid hard lopen! Daar verdween hij om de hoek. Hielke volgde Zwart op de voet. Toen ze even later over de brug holden, zagen ze hoe Klinkhamer en Sietse aandachtig langs de oever van het meer zochten.

Weldra had Zwart hen bereikt, en hijgend vroeg hij: „De dief? Ik zal hem krijgen! Waar zit hij?”

„Ja, wist ik dat maar!” bromde Klinkhamer. „Zojuist zag ik hem nog en plotseling was hij verdwenen.”

„Dan allemaal vlug aan 't zoeken,” zei Zwart en liet zijn zaklantaarn tussen het riet schijnen.

Hoewel Klinkhamer vrij goed wist waar de vluchteling ongeveer verdwenen was, konden ze hem toch niet vinden. „Weet je wat ik denk?” zei Zwart. „De inbreker is in het water gesprongen en loopt nu achter de rietkraag zo ver mogelijk hier vandaan.”

Plotseling hoorden ze een verdacht geluid.

„Ja, kijk, daar gaat-ie!” riep Hielke.

En inderdaad, even verder stak een boot van wal en zagen ze de dief snel naar het midden van het meer roeien.

„Drommels, nu ontsnapt hij toch nog,” zei Zwart spijtig.

„Welnee,” riep Sietse, „we gaan er direct met de Kameleon achteraan.”

„Ja jongens, halen jullie als de weerlicht de boot!” riep Klinkhamer.

Hielke en Sietse liepen zo hard als ze nog nooit gelopen hadden. In een ommezien waren ze bij de smederij terug en een paar tellen later zaten ze in de Kameleon.

Vlug voeren ze naar de brug waar Klinkhamer en Zwart vol ongeduld stonden te wachten. Nauwelijks waren de beide mannen in de boot gesprongen of de Kameleon ging er weer snel vandoor.

De roeiboort was nauwelijks meer te zien, de dief had reeds een grote voorsprong.

„Als we hem maar kunnen inhalen, voordat hij de andere oever bereikt heeft,” zei Zwart zenuwachtig.

„O ja,” sprak Klinkhamer, „als de motor niet weigert, hebben we hem zo te pakken, want dit is een raceboot, Zwart.”

De Kameleon, die nu op zijn grootste snelheid voer, schoot zo snel door de golven, dat Zwart er stomverbaasd van was.

„Tjonge,” zei hij, „wat gaat jullie boot verschrikkelijk hard. Dat had ik toch niet gedacht.”

„Ja ja,” pochte Klinkhamer, „dit is de snelste boot van het meer, maar ook de lelijkste, ha ha ha!”

„Voor de dief is het zeker een lelijke boot,” zei Zwart, „kijk eens hoe we hem inhalen!”

De inbreker roeide uit alle macht, maar het gaf hem niet veel. Zijn achtervolgers kwamen zienderogen dichterbij. Nog een paar minuten en ze hadden hem reeds bereikt.

„Halt, politie!” riep Zwart en hij ging in een krijgshaftige houding voor in de Kameleon staan.

De dief begreep dat hij verloren was en vermoeid liet hij de riemen zakken. Sietse stuurde langszij en Klinkhamer maakte vlug een touw aan de roeiboort vast.

Sietse keek in de roeiboort, maar zag de zak, die de man gedragen had, nergens meer. Maar wat was dat? Er hing een lijntje langs de achtersteven. Sietse bukte en trok eraan. Ha,

daar was het zakje al; de dief had gedacht slim te zijn en de buit door het water achter zich aan gesleept. Ontkennen zou hem nu weinig meer baten, want in de zak vond Sietse zilveren lepels en vorken, die de dief natuurlijk eerder in de nacht al ergens gestolen had. En toen had hij het zeker op het huis van de dokter voorzien, maar de Klinkhamertjes waren hem te glad af geweest!

Vol ongeduld om de dief te arresteren, wilde Zwart in de roeiboot overstappen, maar hij struikelde en verdween plotseling met een plons in het water.

„Maar Zwart, wat doe je nu?” riep Klinkhamer verschrikt.

„Brrrr!” was het antwoord. Proestend dook Zwart naast de Kameleon op.

Klinkhamer trok hem weldra aan boord, terwijl Hielke de uniformpet opviste.

„Hm hm,” kuchte Zwart, „ik geloof warempel dat ik struikelde.”

„Dat geloof ik ook,” lachte de smid.

De dief vond het zeker nogal vermakelijk, want hij keek vals lachend naar de kletsnatte veldwachter.

Zwart vond dat zoiets niet te pas kwam en bars sprak hij:

„Lach niet en steek je handen vooruit!”

Klik! Handig deed Zwart hem de boeien om en

commandeerde dan: „Nu maar gauw naar huis terug, jongens, dan zullen we de arrestant veilig achter slot en grendel zetten.”

Met de dief vlak naast zich zat Zwart triomfantelijk voor zich uit te kijken, maar omdat hij zo druipnat was, konden de jongens hun lachen bijna niet bedwingen. Zwart keek hen doordringend aan en kuchte dan een paar maal: „Hm hm hm!”

„Word je verkouden, Zwart?” vroeg Klinkhamer, waarop Hielke het uitproestte.

„Verkouden? Welnee, het water is helemaal niet koud!”

De dief zat somber voor zich uit te staren, en op de vragen, die Zwart hem stelde, gaf hij geen antwoord. Tenslotte sprak niemand meer een woord en zwijgend voeren ze verder totdat de brug bereikt was.

„Leg hier maar aan,” zei Zwart, en even later stapte hij met zijn arrestant aan wal. Klinkhamer ging ook mee.

Hielke en Sietse keken hen na, tot ze om de bocht verdwenen waren en brachten toen de Kameleon in het boothuis. De roeiboort, waarin de dief had getracht te vluchten, meerden ze voor de wal, en dan gingen ze in huis,

waar moeder reeds ongeduldig zat te wachten.

„Zijn jullie daar eindelijk?“ riep ze verheugd. „Ik werd al ongerust.”

„Ja moeder, we hebben de dief gevangen!” riep Hielke.

„En Zwart ving ook nog een snoek,” lachte zijn broer. En dan vertelden de jongens in geuren en kleuren alles wat ze hadden beleefd. Moeder schudde haar hoofd.

„Wie weet hoe lang die man nu in de gevangenis moet zitten,” zei ze.

„Maar het is toch zijn eigen schuld?“ riep Sietse. „Dan moet hij maar niet stelen!” Daar kwam vader weer terug. „Zo jongens,” zei hij, „de dief zit veilig achter slot. En weten jullie wie het is? Hij is de vroegere baas van Jimmy, het aapje!”

„Ik dacht al dat ik die kerel meer gezien had, maar ik kon hem toch niet meer thuisbrengen,” riep Hielke. „Was het die gemene wreedaard, dan ben ik blij dat hij opgepakt is! Enfin, Jimmy zit lekker in een warm hok in de dierentuin. Die kan hij niets meer doen.”

„Tja,” zei moeder. „Maar kom, jongens, laten we nog gauw wat gaan slapen, want het is pas twee uur.” Weldra lag de familie Klinkhamer weer te bed, maar de jongens konden de slaap niet meer vatten. Nog lang lagen ze opgewonden over het avontuur te fluisteren.

Maar één sliep er die nacht als een roos. Dat was veldwachter
Zwart!

HOOFDSTUK XIII

Feest in het dorp. Hoe Gerben zeilde en de Klinkhamertjes smulden

De vaart, die langs het erf van Klinkhamer liep, was precies honderd jaar geleden gegraven. Ter ere van dit honderdjarig bestaan zou er een groot feest worden gehouden. Er werden mooie erepoorten opgericht en over de straten werden vele kleine vlaggetjes gespannen.

Ook Klinkhamer ging zijn huis versieren. Hielke en Sietse hielpen dapper mee. Ze spijkerden sparrengroen rondom de deuren en vensters, terwijl de smid overal gekleurde lampjes ophing. Een grote vlag werd uitgestoken en voor de smederij plaatste Klinkhamer een bord, waarop hij met forse letters had geschreven: Lang leve de vaart!

Cor kwam ook helpen, maar toen hij las wat er op het bord stond, schoot hij in de lach en riep: „Leve de vaart? Maar een vaart leeft toch niet?”

„Onze vaart leeft,” sprak Klinkhamer. „Zij is al honderd jaar oud, maar ze draagt nog met gemak de zwaarste schepen.”

„O, als u het zo bedoelt,” lachte Cor, en dan hielp ook hij

ijverig mee om de smederij zo mooi mogelijk te maken. Eindelijk was het groen op. Daarna liet Klinkhamer de gekleurde lampjes branden. Dat was een prachtig gezicht. „Haal moeder ook even,” zei hij trots, „ze zal ervan opkijken!”

Moeder vond het natuurlijk heel mooi. „Misschien winnen jullie er wel een prijs mee.” „Dat is niet nodig, moeder,” lachte Klinkhamer. „Wij vinden het al fijn dat we nu zo’n mooie smederij hebben, niet waar, jongens?”

De dokter kwam juist voorbij met zijn auto. Hij stopte en keek goedkeurend naar de versiering.

„Dat hebben jullie prachtig gedaan” prees hij. „Wilt u mijn tuin ook zo mooi maken, Klinkhamer?”

„Tja dokter, maar ik heb geen lampjes meer.”

„Die heb ik, kijk!”

Dokter liet een grote doos zien, waarin vele lampions zaten.

„Als u die nu eens op een leuke manier tussen de bomen hangt,” vervolgde de dokter, „dan geloof ik dat de tuin er heel aardig uit zal zien.”

„Tot uw dienst, dokter, we zullen er ons best op doen. Kom jongens, laten we meteen maar beginnen.” Met de grote doos onder zijn arm liep Klinkhamer, gevolgd door de drie vrienden, naar de tuin.

„Als jullie de lampions ophangen, zal ik ondertussen de lichtjes aanbrengen,” zei de smid.

Nu, dat vonden de jongens een leuk karweitje. Ze klommen in de bomen en tussen de struiken en weldra zag de tuin er feestelijk uit.

Klinkhamer vond dat ze het prachtig hadden gedaan, en toen de lampjes gingen branden, leek het sprookjesachtig mooi. Iedereen wilde nu zulke gekleurde lampjes in zijn tuin hebben. De smid en zijn jongens werkten zo hard ze maar konden, en het was reeds bijna donker toen ze eindelijk klaar waren.

„En nu gaan we gauw naar huis, jongens,” zei Klinkhamer, „of hebben jullie nog geen trek in een boterham?”

Nu, dat hadden ze zeker!

„Ja moeder,” sprak Klinkhamer aan tafel, „een smid moet van alles kunnen, maar dat ik nog eens tuinversierder zou worden, nee, dat had ik nooit verwacht.”

„Het zal ook wel wat moois wezen,” plaagde moeder, maar toen ze ’s avonds met elkaar naar de verlichting gingen kijken, was moeder vol bewondering.

Het dorp zag er vrolijk uit met zijn kleurig verlichte tuinen. De volgende dag werden er zeilwedstrijden op het meer

gehouden. Allerlei vaartuigen, grote zowel als kleine, namen eraan deel.

Natuurlijk waren de jongens er ook met de Kameleon. Ze voeren kriskras tussen de zeilers door, totdat Hielke voorstelde om bij het eiland te gaan kijken, want daar konden de wedstrijden het best volgen. Sietse en Cor vonden het goed en weldra hadden ze het eiland bereikt. In de luwte van een rietkraag bleven ze liggen. Ze hadden daar tevens een prachtig mooi uitzicht over het meer.

Er woei een stevige bries en de zeilboten gingen flink schuin. De schippers moesten goed opletten, daar ze anders wel eens konden omslaan. Vooral de Friese schouwen zeilden kranig. In een daarvan zat Gerben met de zoon van de slager. Ze deden ook mee aan de wedstrijd en behoorden zelfs tot de eersten.

„Ha Gerben!” riep Hielke.

Glunderend keek Gerben om zich heen en dan ontdekte hij de vrienden.

„Hoera, die schippers!” riep hij vrolijk terug, en dan heel schuin zeilend passeerde hij gauw weer een tegenstander.

„Gerben wint vast een prijs,” zei Sietse.

„De laatste ronde voor de schouwen!” werd er door een luidspreeker geroepen.

„Hoor je dat?“ vroeg Hielke. „Gerben moet nog maar eenmaal het meer rondzeilen. Laten we wachten tot hij hier terugkomt.”

„Dat zal niet zo heel lang duren,” zei Sietse, „kijk eens hoe hard ze gaan!”

De wind, die nog steeds aanwakkerde, bolde de zeilen en stuwde de schouwen met flinke snelheid vooruit. Het woei Gerben nooit te hard, want zijn boot kon best een stootje verdragen. Ze waren om een boei gezeild en voeren nu snel naar het eiland terug. Gerben was nog steeds op een na de voorste.

„Nu moeten we winnen of omslaan,” zei hij, en trok dan meteen het zeil nog wat aan. Daardoor ging de schouw veel schuiner en af en toe golfde er water over de rand. Maar dat schepte Gerben er wei weer uit. Ze gingen nu veel sneller en weldra waren ze zelfs voor.

Hun tegenstander, die hen dicht op de hielen zat, ging nu ook veel schuiner zeilen en wist Gerben zowaar weer in te halen. Precies gelijk voeren ze naar het eindpunt.

De jongens stonden popelend in de Kameleon.

„Ja, Gerben is voor!” riep Hielke. „Kijk maar, zijn boot heeft het vuilste zeil van allemaal!”

„Niet waar,” zei Sietse. „Ze zijn precies gelijk.”

„Ik kan het niet goed zien,” zei Cor, „maar ik geloof niet dat Gerben voor is.”

Daar kwamen de schouwen reeds dichterbij, en nu zag iedereen duidelijk dat Gerben en zijn tegenstander nog steeds gelijk waren.

„Vooruit Gerben! Hup Gerben!” riepen de drie vrienden.

De boten waren nog slechts tien meter voor de eindstreep.

Dan nog zeven meter, nog vijf, en daar trok Gerben plotseling het zeil helemaal recht. De wind blies er met volle kracht tegenaan. De boot schoot vooruit... en precies over de streep sloeg hij om. Wat een gelach!

„Hoera! Hiep hiep hoera!” juichten de jongens. „Gerben heeft gewonnen!”

Inderdaad, met slechts een halve bootlengte voorsprong was Gerben eerste geworden! Het kostte hem tevens een nat pak, want hij en zijn maat lagen in het water te spartelen, doch daar gaven ze niet veel om, en handig klommen ze op de omgeslagen boot.

Sietse kwam gauw met de Kameleon te hulp.

„Ha, jongens!” begroette Gerben het drietal vrolijk. „Laat ons maar even in jullie mooie baggermolen overstappen.”

„Wat ben je nat, Gerben,” plaagde Hielke.

„Dat is allemaal zweet, jongetje, want we hebben gezeild dat

het vuur uit de boeg spatte.”

Daar moesten de jongens natuurlijk om lachen.

„Zeg Sietse,” riep Gerben, „stuur een beetje naar links, zodat we de mast kunnen grijpen.”

De schouw lag op haar zij, het zeil dreef op het water. Door het uiteinde van de mast op de Kameleon te tillen, en hem vervolgens steeds verder omhoog te lichten, wist Gerben zijn boot weer recht te krijgen. De jongens hielpen het water eruit scheppen, en dan konden de beide natte prijswinnaars naar huis terugzeilen.

„Zie je dat?” zei Cor. „Het zeil van Gerben is nu veel schoner geworden.”

„Ja,” lachte Hielke, „maar of het zwart of wit is, kan Gerben toch niets schelen.”

’s Avonds bleek dat Gerben de enige prijswinnaar van het dorp was. De overige prijzen waren allemaal gewonnen door zeilers uit de omtrek. Natuurlijk was Gerben daar reuzetrots op, en toen hij de volgende dag in de smederij kwam, snoefde hij:

„Dat had u niet gedacht, hè Klinkhamer, dat ik nog zo’n beste zeiler was.”

„Hm, beste zeilers laten hun boot niet omslaan,” sprak Klinkhamer spottend.

„Ja, maar Gerben wilde zijn zeil schoonwassen,” riepen de jongens.

Daar gaf Gerben maar geen antwoord op en hij maakte dat hij wegkwam.

De volgende morgen stond er op het bord voor de smederij in plaats van ‚Lang leve de vaart’: ‚Lang leve de taart’

„Wie dat gedaan heeft behoef je niet te vragen,” zei de smid lachend. „Dat is natuurlijk het werk van Gerben geweest, maar ik zal het bord wat hoger plaatsrn, dan kan hij ons niet weer beetnemen.”

De jongens haalden de ladder uit de smederij en hielpen om het bord in de dakgoot te plaatsen.

Terwijl ze daar nog druk mee bezig waren, kwam moeder vragen wie er even voor haar naar de kruidenier wilde gaan.

„Dut doe ik wel, moeder,” riep Hielke.

Vlug klom hij de ladder af en fietste dan gauw naar het dorp om suiker te halen. Toen hij in de kruidenierswinkel kwam, zag hij op de toonbank een grote fles vol knikkers staan.

„Verkoopt u ook knikkers?” vroeg hij verwonderd aan de kruidenier.

„Nee jongeheer, maar ter ere van het feest mag iedereen raden hoeveel er in de fles zitten, en wie het goed raad krijgt een prijs. Dus kijk maar eens goed, misschien kun je ze

tellen.”

Doch de knikkers zaten zo door elkaar dat ze onmogelijk geteld konden worden. Daarom probeerde Hielke de winkelier eens uit te horen en lachend vroeg de slimmerd:

„Er zitten er zeker wel tweehonderd in?”

„Nee jongetje, ik zeg niets. Je moet het zelf maar uitvissen,” antwoordde de kruidenier, terwijl hij de suiker klaarzette.

„Goed, dan raad ik tweehonderdttwintig,” zei Hielke en daarbij keek hij de kruidenier uitvorsend aan.

Maar die lachte vrolijk en sprak: „Ik zal het noteren. Hoe heet je ook weer? Hielke? Prachtig!” En in een dik boek schreef hij: „Hielke Klinkhamer, tweehonderdttwintig.”

„En wat kan ik nu winnen?” vroeg Hielke.

„Dat is een taart, een doos bonbons of een grote plak chocola. Maar als je wat gewonnen hebt, krijg je het vanavond wel thuisbezorgd. Dus, Hielke, wacht het verder maar rustig af.”

Hielke wierp nog eens een blik op de knikkers en dacht dat hij niet slecht geraden had. Toen ging hij gauw naar huis om het nieuws te vertellen.

„Wat zeg je nu,” vroeg Klinkhamer. „Eten we taart?”

„Ja, misschien wel, ik heb ernaar geraden en ik geloof vast dat ik hem win,” zei Hielke opgewonden. En dan vertelde hij hoe

hij bij de kruidenier naar het aantal knikkers had geraden. Sietse wilde toen weten hoe groot de fles was, en dan zochten ze in de kelder een inmaakglas dat ongeveer dezelfde grootte had. Daarin deden ze alle knikkers die ze hadden, totdat het glas vol was. En warempel, er gingen er precies tweehonderdwtintig in.

„Nou wat heb ik gezegd?” riep Hielke blij. „Heb ik goed geraden of niet? Ik heb een voorgevoel dat we de taart winnen.”

„Lekker,” zei Sietse, en het water liep hem reeds om zijn tanden.

Natuurlijk zat de familie Klinkhamer die avond vol spanning te wachten. De jongens aten zelfs minder boterhammen om zoveel te meer van de verwachte lekkernij te kunnen smullen. 't Was ongeveer half negen toen er gebeld werd. De jongens holden naar de deur en aan de juichkreten, die daarop klonken, begreep Klinkhamer reeds dat ze dan toch iets hadden gekregen.

Daar kwam Hielke triomfantelijk met een grote doos binnen die hij midden op tafel zette.

„Alstublieft, moeder,” zei hij dan glunderend. „Ik trakteer!” Moeder opende nieuwsgierig de doos en... daar lag een prachtige taart!

„Tjonge, dat ziet er heerlijk uit,” zei Klinkhamer. „Geef mij maar een flink stuk, moeder, ik heb er best trek in.”

„Nou, en wij niet minder, moeder,” riepen de jongens.

Moeder sneed lachend voor ieder een punt, en zo zaten ze dan heerlijk te smullen.

„Jij mag wel eens weer raden, Hielke,” sprak Klinkhamer vergenoegd. „Tjonge, wat smaakt dat lekker.”

„Ik heb het al op, moeder,” zei Sietse. ja, kalm aan,” lachte moeder. „We zullen ook wat voor morgen bewaren.”

Maar toch sneed ze voor ieder nog een groot stuk af. 't Was ook zo lekker en de jongens waren er zo dol op, dat weldra de grootste helft van de taart verdwenen was.

„Hè, hè,” lachte Klinkhamer, „zo'n feest brengt toch maar leuke verrassingen.”

Maar de grootste verrassing moest nog komen, want even later werd er weer gebeld en stond de kruidenier andermaal op de stoep.

„Neem me niet kwalijk,” zei hij verlegen, „maar ik kom de taart terughalen. Hij is verkeerd bezorgd.”

„Terughalen?” vroeg moeder verbaasd.

Maar dan sloeg Klinkhamer zich bulderend van het lachen op de knieën en riep: „Nee maar, die is goed! Ha ha ha!

Terughalen? Dat zal moeilijk gaan, want we hebben hem al

op! Ha ha ha!”

De kruidenier lachte zuur.

„Ik dacht wel dat ik te laat zou komen,” zei hij.

„Te laat? Man, je was bijna nog te vroeg!” riep de smid, terwijl de tranen hem over de wangen liepen van de pret.

Sietse stak nog gauw een stuk in zijn mond, hij dacht zeker dat de kruidenier de rest mee terug zou nemen, maar daar dacht de man zelfs niet aan. Hij zei dat het per slot van rekening zijn eigen schuld was.

„Tja,” zei moeder, „we dachten dat Hielke hem gewonnen had.”

„Welnee, hij had honderd knikkers te veel geraden,” zei de kruidenier.

Toen hij zag hoe ongelovig de jongens keken, vertelde hij erbij, dat tussen de knikkers een grote prop papier had gezeten.

„O, maar dat kon ik ook niet weten,” zei Hielke. „Nee, dat wist niemand, alleen Gerben had het precies goed geraden.”

„Gerben?” riepen ze allemaal verbaasd. „Ja, Gerben had de taart gewonnen!” sprak de kruidenier, terwijl hij verbaasd zag hoe vrolijk ze plotseling allemaal opnieuw begonnen te lachen.

„O, o,” hikte Klinkhamer. „Zo’n mooi feest heb ik nog nooit

beleefd! Daarom had hij zeker ‚Lang leve de taart’ op het bord geschreven.”

Maar als Gerben geweten had dat zijn taart in de magen van de Klinkhamertjes terecht zou komen, had hij zeker wel heel wat anders op het bord geschreven!

HOOFDSTUK XIV

De jongens hebben pech, maar tenslotte komt alles nog goed terecht

Tot slot van de feestweek zou er een gondelvaart worden gehouden. Ieder, die een boot had, mocht eraan meedoen.

Dat was natuurlijk net iets voor Hielke en Sietse.

En zo gingen ze heel geheimzinnig in het boothuis aan het werk. Ze sjouwden met latten en gekleurd papier, en toen hoorde men ze zagen en timmeren dat het een lust was. Maar niemand kreeg te zien wat ze maakten, zelfs Gerben niet, want toen hij eens wilde gaan kijken, bleek, dat de jongens de deur op slot hadden gedaan.

„Zulke stiekemerds,” mompelde Gerben.

„Ze zijn hun boot aan het versieren,” vertelde Klinkhamer.

„Morgenavond willen ze meedoen aan de gondelvaart.”

„Met die oude, lompe schuit?” vroeg Gerben verwonderd, „maar het is toch een wedstrijd voor wie de mooiste boot heeft en niet voor de lelijkste?”

„Ja, Gerben, maar je weet nooit hoe een koe een haas vangt,” lachte de smid. „Wie weet hoe mooi het wordt, en wie weet

winnen de jongens nog een eerste prijs.

„Tja,” zei Gerben, „je kunt de gekste dingen van ze verwachten, maar met zo’n lelijke boot een prijs winnen, nee, daar geloof ik geen sikkepit van.”

Hielke en Sietse werkten evenwel vlijtig door. Ze hadden een prachtig plannetje bedacht, en hoopten dat ze daarmee veel succes zouden hebben.

Klinkhamer had hun reeds enige malen gevraagd wat ze maakten, maar dan kreeg hij steeds ten antwoord dat het een verrassing moest blijven.

„Vader moet morgenavond maar komen kijken,” zei Hielke. „Als het maar niet iets geks is,” zei Klinkhamer, „zodat de mensen jullie uitlachen.”

„O nee, vader,” verzekerde Sietse. „U zult er heus van opkijken.”

„We winnen vast een prijs!” zei Hielke.

„Ja ja, dat zal wel,” lachte de smid, en natuurlijk werd hij steeds nieuwsgieriger, maar de jongens hielden de deur zorgvuldig gesloten.

„Het zal me wat moois worden,” zei de smid tegen zijn vrouw, maar beiden verwachtten niet veel goeds.

En zo naderde de volgende dag het slot van het feest, ’s Avonds om negen uur zou de gondelvaart worden gehouden.

Reeds lang voor de tijd stond het aan weerszijden van de vaart stampvol mensen. Vader en moeder Klinkhamer waren natuurlijk ook naar het dorp gewandeld en stonden vol ongeduld aan de waterkant te wachten.

Eindelijk klonk er muziek en daar verscheen een grote motorboot met een lange sleep van kleurig verlichte vaartuigen achter zich aan. De muziek speelde er lustig op los en de toeschouwers keken zich de ogen uit naar al die prachtig opgetuigde boten. De kleurige lampions en de vele lichtjes gaven het geheel een sprookjesachtig aanzien.

Daar kwam een grote zwaan aandrijven en een boot met zeerovers. En daar was warempel een vuurtoren, en even later een watervliegtuig. 't Was alles even prachtig.

„Ik vind dat ze allemaal wel een prijs verdiend hebben!” riep Gerben. „'t Ene is nog mooier dan 't andere! Kijk, daar komt warempel een heel huis aanvaren. Nee maar, dat is de smederij van Klinkhamer! En het ziet er maar keurig uit. Net echt.”

En inderdaad. De jongens hadden van latten en papier zo'n leuke smederij op de Kameleon gebouwd, dat iedereen er vol bewondering naar keek.

Door de ramen zag men een smid staan, die met een grote hamer op een aambeeld sloeg. Boem, boem, boem, klonk

het. Dat was Hielke, die vervaarlijk op een lege bus trommelde.

En uit de grote schoorsteen op het dak dook af en toe een zwart gezicht omhoog. Dat was Sietse die luid riep: „Leve de vaart! Hiep, hiep, hoera!”

Dat vonden de toeschouwers reuzegrappig. Gerben was slap van het lachen.

„Zulke apen toch,” zei Klinkhamer tegen zijn vrouw. „Hoe krijgen ze het in hun hoofd.”

Toen begon Gerben luid in zijn handen te klappen. Dat voorbeeld volgde weldra iedereen. Er klonk een daverend applaus voor de Klinkhamertjes!

Aangemoedigd door dit succes kwam Sietse steeds hoger uit de schoorsteen opduiken.

Maar o wee! Daarbij stootte hij zijn hoofd tegen een lampion, die meteen in brand vloog. In een ommezien vatte ook de papieren smederij vlam en het duurde niet lang of alles stond in lichterlaaie. En als de jongens niet hals over kop van boord waren gesprongen, hadden ze zich zeker lelijk gebrand. Dan maar liever een nat pak! Ze zochten een goed heenkomen door naar de wal te zwemmen, waar Gerben hen een voor een op 't droge trok.

„Leve de vaart, jongens!” plaagde hij. „Is het water lekker?”

Maar toen hij de teleurgestelde gezichten van de tweeling zag, zei hij: „Maar ik vind het echt jammer, hoor, van jullie Kamelenjong.”

„Loop naar de pomp,” schold Sietse, die met tranen in zijn ogen naar de verbrande smederij keek.

Gelukkig wisten de opvarenden van een der volgende boten het brandje spoedig te blussen. De Kameleon was er goed afgekomen, alleen de verf was hier en daar wat beschadigd.

Daar baande Klinkhamer zich een weg door de menigte.

„Dat was erg jammer, jongens,” zei hij. „Maar het is gelukkig goed afgelopen. Ga nu maar gauw naar huis, anders vatten jullie ook nog kou.”

Teleurgesteld, omdat al hun moeite voor niets was geweest, gingen ze zwijgend naar huis. Moeder wachtte hen reeds op met schone kleren.

„Was u niet bij de vaart gaan kijken, moeder?” vroeg Hielke verwonderd.

„Ja zeker, jongens, maar toen ik jullie in het water zag springen, ben ik maar gauw naar huis gegaan om voor droge kleren te zorgen. Ik vind het erg jammer dat jullie smederij in brand vloog, want het was zo reuzeleuk bedacht.”

„Ja,” snikte Sietse, „en nu winnen we natuurlijk ook geen prijs.”

„Kom jongens,” zei moeder, „wees maar blij dat het zo goed is afgelopen.”

„Ja moeder, dat vind ik ook!” riep Klinkhamer die juist de kamer binnenkwam, en met een glurend gezicht een pakje op tafel zette. „Dat is voor de drenkelingen,” zei hij. Vol ongeduld knoopten Hielke en Sietse de touw los, en dan vonden ze een briefje, waarop stond: ‚eerste prijs voor de mooist versierde boot, gewonnen door Hielke en Sietse Klinkhamer.’

En daar, zorgvuldig in vloeipapier verpakt, lag ’n prachtig fototoestel!

Een moment stonden ze er sprakeloos naar te kijken. Dan juichte Hielke: „Hoera! We hadden dus toch mooiste boot.” Hiep, hiep, hoera!”

„Ja jongens,” lachte vader. „Jullie hebben het eerlijk verdiend. Ga er morgen de vissen maar mee fotograferen, voor vandaag is het mooi genoeg geweest, nu ingerukt, mars! Als de drommel naar bed!”

„Hoera! riepen de jongens nogmaals.
„Kameleon, ahoy!”

De Kameleon Reeks

1. De schippers van de Kameleon (1949)
2. Kameleon ahoy! (1951)
3. Redders met de Kameleon (1952)
4. Speurders met de Kameleon (1955)
5. De Kameleon op volle toeren (1956)
6. De Kameleon houdt koers (1958)
7. Goede vaart, Kameleon (1958)
8. Trossen los Kameleon! (1959)
9. De Kameleon in 't zoeklicht (1959)
10. De Kameleon opnieuw in actie (1960)
11. De Kameleon in de branding (1961)
12. Vivat Kameleon! (1961)
13. De Kameleon Blijft Favoriet! (1962)
14. De Kameleon wint de prijs! (1962)
15. De kameleon brengt geluk! (1963)
16. Bravo Kameleon! (1963)
17. Vakantie met de Kameleon (1964)
18. De Kameleon viert feest! (1964)
19. Tiptop Kameleon (1965)
20. De Kameleon schiet te hulp (1965)
21. Trouwe vrienden van de Kameleon (1966)

22. De Kameleon staat voor niets! (1966)
23. Met de Kameleon er op los! (1967)
24. De kameleon altijd paraat (1967)
25. De Kameleon slaat zijn slag (1968)
26. De Kameleon pakt aan! (1968)
27. Ruim baan Kameleon (1969)
28. De Kameleon vaart uit
29. De Kameleon treft doel!
30. Volle kracht Kameleon!
31. Met de Kameleon op avontuur
32. De Kameleon maakt schoon schip
33. De Kameleon knapt het op!
34. Met de Kameleon vooruit!
35. De Kameleon steekt van wal
36. De Kameleon doet een goede vangst!
37. De vlag in top voor de Kameleon
38. De Kameleon in de storm
39. Alle hens aan dek Kameleon
40. De Kameleon krijgt nieuwe vrienden
41. Op reis met de Kameleon
42. De Kameleon heeft succes
43. De Kameleon vaart voorop!
44. Lang leve de Kameleon!

45. De Kameleon helpt altijd!
46. De Kameleon ruikt onraad
47. De Kameleon geeft vol gas
48. De Kameleon maakt plezier
49. De Kameleon ligt op de loer
50. De Kameleon in het goud
51. De Kameleon houdt stand
52. De Kameleon vaart door
53. De Kameleon gooit het roer om
54. Recht door zee Kameleon
55. De Kameleon op dreef
56. De Kameleon in woelig water
57. Met de Kameleon voor de wind
58. De Kameleon heeft goed nieuws
59. De Kameleon draagt zijn steentje bij
60. De Kameleon maakt het helemaal
61. De Kameleon slaat alarm
62. De Kameleon stuurloos
63. De Kameleon op jacht